

BOLET

STELICE
72/73 14

S T E Z I C E izdaja šolska skupnost osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču

Uredniški odbor sestavljajo: Maks Romih, 5.a, Milena Fornazarič, 5.b, Smiljana Brkljač, 5.c,
Darja Markič, 6.a, Matija Radon, 6.b, Marta Štalec, 6.c
Mojca Ovsenek in Andraž Legat, 7.a, Iztok Horvat, 7.b, Vlasta
Cizel, 8.a, Mija Ankele, 8.b

Mentorji: Jožica Koder, Vida Dežman, Kamilo Legat

Tehnično delo so opravili: Francka Markič, Janka Opalički, Marijana Ribič in Jože Pogačar

Odgovorni urednik: Stanko Stritih

Tisk: DU Tomo Brejc, Kranj

I jaz razganem pred seboj papirje:
glej - rodna zemlja, naša draga prst!
Ko drugi grabijo vse dalje, širje,

boš rod, ki bivaš tod, boš v duši čvrst?
O, kaj bo z vami, vi mejniki štirje,
Celovec, Maribor, Gorica, Trst?...

Oton Župančič

NAŠA PRAZNOVANJA IN NAŠ ČAS

Mislím na rojake onotran Karavank

Kadar se spomnim česa žalostnega, mi poleg Vietnama, pridejo na misel krivice, ki so storjene našim rojakom v Avstriji.

Leta 1955 je bila podpisana avstrijska državna pogodba, s katero je bila dana pravica do dvojezičnih napisov na Koroškem in za svobodno učenje ter uporabo slovenskega jezika v šolah, mestu, uradih in drugod. In kaj je ostalo od te državne pogodbe? Strah in negotovost pred sedanostjo in prihodnostjo. Zaveden Slovenec v Avstriji ne ve, če bo lahko govoril svoj jezik, ne ve, če ne bo poškodovana njegova lastnina, če ga ne bodo sredi ceste v mraku zgrabili neznani ljudje, ga pretepli, opsovali, obrcali in mu zagrozili, da ne sme govoriti slovensko, da ne sme misliti s Slovenci.

Grobovi padlih slovenskih partizanov so oskrunjeni, dvojezični napisi odstranjeni.

Taka in podobna dela političnih skrajnežev se v Avstriji pojavljajo vsak dan. Zaveden Slovenec ne najde utehe. In kaj na to ukrene vlada? Praktično ničesar. Poleg nemškega postavijo še slovenski napis, ki je zjutraj že ves popacan.

Kljub temu Slovenci v Avstriji ne obupujejo. Pogumno gledajo v prihodnost. Z vsem srcem stojimo na njihovi strani, jih bodrimo in demonstriramo za njihove pravice. Upajmo, da ni več daleč dan, ko bodo Slovenci v Avstriji lahko uveljavljali svoje pravice.

Andraž Legat, 7.a razred

Preproste misli o domovini in svobodi

Domovina, ti si vse. Ti si kakor moj nasmeh na ustih, ti si moja samota in moje upanje. Domovina, ti si nežna in lepa, kakor so lepe in nežne rože v topli spomladi. Domovina, ti si kakor srce in kakor dolina med gorami.

Svoboda, to so visoka drevesa in široke ceste, to sta dve stvari, rože in ljubezen. Roža za danes, ljubezen za večno, svoboda, ti si naš vsakdanji kruh, ti si kakor dežna kaplja na soncu, ki trepetaja, kdaj bo shlapela.

Jožko Feharč, 5.a razred

Pionir

Pionir je priden. Pionir se uči. Pionir pomaga

mami. Pionir ljubi svojo domo vino. Sedoj sem

tudi jaz pionir. KOŠIR SIMON 1.AR

30 let zveze pionirjev Jugoslavije

Letos praznujemo vsi jugoslovanski pionirji 30-letnico svoje organizacije. Osnovni pomen te obletnice je prav v tem, da bomo mi pionirji sami čimbolj spoznali delovanje pionirske organizacije med vojno, po osvoboditvi in takšno, kakršna je danes.

Zveza pionirjev je bila ustanovljena na I. kongresu USAOJ v Bihaču, decembra 1942, kjer so se pogovarjali tudi o delu med pionirji in o organizaciji Zveze pionirjev. Tako so pionirji že v začetku narodnoosvobodilnega boja prenašali razna sporočila in obvestila, saj so bili za sovražnikove vojske in policijo manj sumljivi. Junija leta 1942 so na pobudo mladincev ustanovili v Šmarjeti, na osvobojenem ozemlju Dolenjske, četo pionirjev, v katero so bili vključeni skoraj vsi otroci od 7. do 14. leta iz Šmarjete in okolice. Četa je bila ustanovljena na prvem sestanku pionirjev v šoli v Šmarjeti. Že na tem sestanku so se pogovorili o delu pionirjev. Zbirali so zdravilna zelišča in druge sanitetne potrebščine ter raznašali letake in časopise. Nekateri pionirji pa so prevzemali odgovornejše naloge. Bili so obveščevalci in kurirji raznih partizanskih enot.

Pravtako so se pionirji po vojni zavzeli, da bodo pomagali odraslim pri odstranjevanju ruševin, ki jih je zapustila vojna. Pomagali so urejati domove internirancem, ki so se vračali, in organizirali nabiralne akcije zanje. Vsa leta po vojni so se pionirji združevali v manjše delovne brigade. Tako so odšle leta 1947 pionirske brigade na Krško polje, kjer so mladi brigadirji na krompiriščih pobirali koloradskega hrošča. V letu 1948-49 pa je več brigad nabiralo zelišča. Brigade so med seboj tekmoval. Pionirji, ki so bili najbolj pridni, so svoji brigadi prislužili naslov "udarna brigada". Pionirji so se tudi množično vključevali v predkongresna tekmovanja. V teh tekmovanjih se je najbolj izkazal pionirski odred Ratitovec iz Železnikov. Ravno tako so se velikokrat udeleževali krosov pa tudi pionirskih pohodov. Leta 1950 so bile v Kranjski gori prve zimske igre. Na te igre se je prijavilo 200 pionirjev in pionirk iz vse Jugoslavije.

Ko so leta 1957 pionirji praznovali že 15-letnico pionirske organizacije, je v počastitev tega jubileja Zveza prijateljev mladine priredila pohode v kraje, kjer so delovali pionirski odredi in čete.

Leta 1958 pa so se pionirji na pobudo RK ter Zveze prijateljev mladine lotili zbiranja sadja in drugih pridelkov za šolske kuhinje.

Sodelovali pa so tudi na pohodu ob žici okupirane Ljubljane. Vsi pionirji, ki so se udeležili pohoda, so prejeli spominske plakete. Tako tudi vsako leto najboljšim pionirskim odredom v vsaki republiki podeli Zveza za vzgojo in varstvo otrok v Jugoslaviji najvišje jugoslovansko pionirsko priznanje, to je kipec kurirja Jovice.

Letos, ko praznujemo že 30-letnico pionirske organizacije, si želimo le to, da bi še vnaprej uspešno izvrševali naloge in da bi bili res pionirji, ki bi bili vredni tega imena.

Janka Opalički, 7.a razred

Praxnovanje pionirskega dne

Vsi učenci smo se zbrali na travniku pri gozdu in smo zakurili ogenj. Nekateri fantje so šli igrati nogomet. Dekleta smo pa pekla koruzo in skrbela za ogenj. Pri tem smo se lepo zabavale. Kar naenkrat zaslišimo neznani glas. Pogledale smo in videle staro ženico, ki je zmerjala fante, naj nikar ne trgajo jabolka z dreves. Fantje so nehali igrati ter se pridružili nam in tudi oni pekli koruzo. Toda to je trajalo le kratek čas. Kmalu smo morali domov. Pot do Kovorja po gozdu ni bila več dolga, toda bolele so nas noge od dolge in naporne hoje. V Kovorju smo se ločili od tovarišic in odšli vsak proti svojemu domu.

Barbara Ovsenek, 5.c razred

Praznovanje dneva republike

29. november je največji praznik naše države. Naša država je nastala v najtežjih dneh narodnoosvobodilne vojne. 29. novembra 1943. leta so se na drugem zasedanju AVNOJ-a v mestu Jajcu v Bosni zbrali odposlanci skoraj iz vse Jugoslavije in sklenili, da bo nova država zvezna in pravična za vse narode in delavne ljudi. Zato ta dan vsako leto praznujemo kot rojstvo nove Jugoslavije.

V več krajih v naši državi na ta dan otvarjajo nove tovarne in ceste. Tudi v naši občini ta dan počastimo s proslavami. Na predvečer praznika je priredila šola heroja Grajzerja lepo in pristrčno slovesnost v Cankarjevem domu. Namenjena je bila vsem občanom. Ljudje so bili z nastopom pevskega zbora zelo zadovoljni.

Učenci naše šole pa smo imeli proslavo že dopoldne, prav tako v Cankarjevem domu. Pevski zbor pod vodstvom tovarišice Puharjeve je najprej zapel našo himno Hej Slovani. Potem so bili cicibani sprejeti v Zvezo pionirjev. Dobili so pionirske rutice in kape. Nato je zbor zapel še nekaj pesmi, vmes pa so pionirji višjih razredov deklamirali. Ob tej priložnosti je poveljnik gasilcev izročil nagrade pionirjem za najboljše spise in risbe o delu gasilcev.

Smiljana Brkljač, 5.c razred

Ko sem postala pionirka

Pred dvema leti, ko sem hodila v prvi razred, sem bila za praznik 29. novembra sprejeta v pionirsko organizacijo.

V šolski telovadnici smo se zbrali vsi učenci naše šole. Starejši učenci so izvedli kulturni program. Neka starejša pionirka nam je dala na glavo pionirsko kapico, za vrat pa pionirsko rutico. Nato je tovariš ravnatelj čestital vsem pionirjem ob sprejetju v pionirsko organizacijo. V govoru nam je povedal, kaj pomeni biti dober pionir. Dober pionir mora biti dober učenec. Zelo se trudim, da bi bila dobra učenka, potem bom tudi dobra pionirka. Dobre pionirje in učence ima rad tovariš Tito.

Še dolgo se bom spominjala tistega dne, ko sem bila sprejeta v pionirsko organizacijo.

Barbara Grilc, 3.a razred

Bil je sončen dan dan, ko smo bili sprejeti v pionirsko organizacijo.

Za ta namen je bila šolska telovadnica slovesno pripravljena. Sedli smo na pripravljene stole. Starejši pionirji so nam pripravili lep program. Po končanem programu smo dobili pionirske izkaznice, modre kape in rdeče rutice. Prisegli smo, da se bomo pridno učili, ljubili domovino in tovariša Tita. Ko smo se vrnili v razred, nas je tam čakala majhno presenečenje. Na klopih so bile tortice.

Ta dan mi bo vedno ostal v spominu.

Alenka Bedina, 3.a razred

VESELA SEM, KER SEM PIONIRKA.

V ŠOLI SE PRIDNO UČIM.

DOMA POMAGAM MAMICI,

MARGIT

1.A RAZRED

Od kmečkih puntov do NOB

Na visoki skali stoji grad. Lep je, razkošen, in v njem prebiva gospoda. Na drugi strani obzidja se srečamo s čisto drugačno podobo. Borne hišice, krite s slamo, ob njih ozek pas obdelovalne zemlje, nad katero se sklanja starček, ob njem pa otroci. To je samo del življenja fevdalne dobe, v kateri so se rodili kmečki punti. Silni so bili in v upornikih - puntarjih se je tedaj pojavila velika moč. Z vilami, kosami, sekirami so napadali obzidja in zahtevali svobodo. Ko premišljuje, vidim pred seboj enega od upornikov, ki govori ostalim: "Vsi smo ljudje. Vsi imamo pravico do življenja, do poštenega življenja, ne pa, da eni garamo"kot črna živina", drugi pa sede v naslanjačih in se zabavajo. Čeprav smo revni, vam bomo nekega dne sneli krono z glave.

Besede so se uresničile. Zmagali so in pognali gospodarje iz naših dežel, vendar za to je bilo prelite veliko krvi. Postali smo svobodni, vendar kaj kmalu se je pojavil drugi zatiralec. To so bili fašisti. Prišli so v deželo in fašistično nasilje se je zgrnilo nad našimi narodi. Bilo je tako, kot bi črni oblaki zakrili sonce svobode. Ljudje so se zbirali v gozdovih in se zopet začeli boriti za zlato svobodo. Fašisti so bili neusmiljeni. Ubijali so, izseljevali in pošiljali v taborišča smrti na stotine naših ljudi. Vendar naši ljudje niso klonili, ampak so se še pogumneje borili. Padli so številni hrabri borci, ki počivajo v večnem miru nezrano kje. Veter jim šumi pesem in jesen jim poklanja listje namesto cvetja.

Mija Ankele, 8.b razred

Kaj je name domovina,

Domovina je moje mesto.
 Domovina je vsa okolica.
 Domovina so starši.
 Domovina so naše tovarne in delavci v njih.
 Domovina je naša rodna zemlja.
 Domovina je naša mati.
 Domovina so naše gore, reke, potoki, studenci in ceste.
 Domovina so naša mesta, velika in majhna.
 Domovina je naša armada, ki nas čuva in brani.
 Domovina je kraj, kjer smo najbolj varni.
 Delček domovine sem jaz.

Novembra sem bila sprejeta med pionirje.

Dobila sem rufico in kapo.

Bila sem zelo vesela.

kaj svoboda?

Svoboda je mirno življenje.
 Svoboda je toplo sonce.
 Svoboda je mrzla zima.
 Svoboda je lep cvet.
 Svoboda je naša armada.

Itena, 1.b

Ladi Erjavšek, 5.a razred

29. novembra sem postal pionir. Bil sem zelo vesel in srečen. To je bil moj najlepši dan.
 Grum Matej 1.b razred.

Zbiranje starega papirja

RK naše občine je organiziral akcijo za zbiranje starega papirja in krp. Aktivisti RK na naši šoli smo sklenili, da bomo pri tej akciji pomagali. Doma sem poiskala ves neraben papir in ga znosila na kup. Kup so povečale še sosede s svojimi časopisi in revijami. Tako se je nabralo ogromno papirja. Papir sem povezala v zavitke. Te zavitke je bilo treba znositi na zbirno mesto. Še dobro, da sta mi pri tem pomagala bratec in mami. Od tam pa so tovornjaki odpeljali papir v Ljubljano. Denar od prodanega papirja pa je namenjen za boj proti raku. Akcija v naši občini je zelo lepo uspela, saj smo nabrali 17 ton papirja.

Smiljana Brkljač, 5.c razred

Kaj mi veliko pomeni

Vsakdo ve o bojih v Indokini. Vsakdo je že slišal o strahotah, ki jih povzročajo ameriške bombe. Vsakdo ve, da ti boji ne trajajo eno leto, marveč skoraj desetletje. Vsi pohlepni narodi, ki ogrožajo Indokino, se pehajo za njena bogastva. Za nekatere take narode pa se zdi, kot da ne vedo, kam s svojo vojno industrijo. Koliko ljudi je zaradi te vojne obogatelo v Ameriki, ampak koliko ljudi je to vojno plačalo z življenjem, z imetjem in koliko jih še bo! Ameriške volitve so pokazale Nixona zopet za predsednika ZDA. Kako je mogel Nixon svoj narod tako prevariti? Koliko časa že obljublja mir. Pred nekaj časa se je golob miru Vietnamcem in drugim narodom Indokine že zelo približal. Bile pa so volitve in kaže, da bo v Indokini še štiri leta pokalob. Bojni plamen se je iz Vietnama prenesel že v Kambodžo in Laos. Zakaj Američani ničesar ne storijo? Njihovi sinovi - predvsem pa črnici - umirajo v Indokini. S tem bojem daleč v Indokini seveda sami ne tvegajo veliko. Na njihova mesta ne padajo bombe, tam ni bojov, tam ne trpijo bolezni, žeje in lakote. Koliko denarja je šlo za vojno z Indokino? Koliko ljudi bi Američani s tem denarjem lahko nasitili? Kako je sploh mogoče, da se revna indokinška ljudstva s preprostimi orožjem branijo pred toliko močnejšimi in bolj oboroženimi Američani? Zakaj ameriški državljani to vojno mirno gledajo? Ali res hočejo vojno? Zakaj veliki narodi nič ne storijo? Kakšna pravica vlada na svetu? Pravica mi veliko pomeni, kajti za to bedasto "pravico" umirajo ljudje, zaradi te zgrašene pravice smo ogroženi tudi mi. In sprašujem se, kaj bo prinesel čas.

Andraž Legat, 7.a razred

SVOBODA JE VZHAJAJOČE SONCE.

Jožica Horvat, 5.a razred

SVOBODA JE ČLOVEKU NAJVEČJI DAR.

Roman Zagmajster, 5.a razred

SVOBODA JE NEKAJ, KAR SI VSI LJUDJE NA SVETU NAJBOLJ ŽELE.

Boštjan Kuljič, 5.a razred

S V O B O D A

Pred 30. leti so nam tujci vzeli svobodo. Ljudstvo se je upiralo in po štirih letih težkega življenja je zopet zasijala svoboda. Svoboda mi pomeni mir in prijateljstvo.

Beti Gjorgieva, 5.a razred

Domovina ni samo dežela, v kateri živimo in smo bili rojeni. Domovina je naša vojska! Domovina je naše morje! Domovina je vsel! Domovina smo tudi mi pionirji, ki jo moramo ljubiti, kot ljubimo svojo mater.

Jana Lunar, 5.a razred

Domovina je lepa le, če je tvoja.

Istenič Branko, 5.a razred

V njej uživamo brezskrbno, mirno, svobodno življenje. Domovina ni le svobodna ozemlje, kjer živimo. Domovino mi pomenijo bele ceste, zlato sonce in hribi. Domovino mi pomenijo potočki in reke, ki žuboriijo po svojih strugah in se izgubljajo v daljavi.

Smiljana Kotar, 5.a razred

PRED PIONIRSKO ZASTAVO
SMO OBLJUBILI, DA SE BOMO
PRIDNO UČILI, LJUBILI BOMO
SVOJO DOMOVINO,

MIRJANA PRVI A RAZRED

Убраны старые паруса

IZ ČASOV ROJSTVA NAŠE ORGANIZACIJE

Mali upornik Tomažek

Med drugo svetovno vojno so tudi otroci pomagali partizanom. Ti otroci so postajali kurirji in pravi borci. Pisatelj v povesti Mali upornik pripoveduje o dečku, ki bi neznansko rad postal partizan. Čeprav je bil še otrok, je moral mnogo hudega prestati.

Tomažka je nemški vojak peljal iz mučilnice nazaj v zapor.

Vrtelo se mu je v glavi in čutil je bolečine v nogah. Z veliko muko je stopal po poti. Nemški vojak ga ni držal več za jopič, ker si je mislil: "To revše je preslabotno, da bi pobegnilo!"

Toda podcenjeval je Tomažka. Svež nočni zrak mu je napolnil telo in ga kot neka čudna sila držal pokonci. Svežina zraka mu je prala iz nosa vonj po plesnobi mučilnice.

Njegovi pogledi preletavajo svet ob cesti in v majhnih možganih se začne snovati drzna misel: pobeg. Beg od Nemcev. Ob vsakem koraku ga zaskeli razbičani hrbet. Pomisli na naslednje bičanje. Samo stran od njih, od šibe, stran! Te misli mu preletavajo možgane. Kam potem, ne ve. Nenadoma plane, preskoči plot in že se znajde na njivi. Presenečeni Nemec nekaj časa samo gleda. Začne kričati in streljati. Iz vasi pritečejo vojaki. Začne se lov za ubežnikom. Tomaž se skrije v grm. Boji se, da bodo razgrnili veje in ... Toda orožniki divjajo mimo grma. Jezni odidejo nazaj v vas.

Milena Fornazarič, 5.b razred

Koraki so utihnili. Ni bilo več slišati karabinjerjev. Tomažek je v grmovju še nekaj časa počakal, nato se je odločno pognal iz goščave. Obstal je kakor kup. Prisluškoval je glasovom. Ker ni slišal ničesar sumljivega, je stekel po bregu k reki. Strah ga je bilo vode, a moral je na drugo stran. Zavihal si je hlače in zabredel v mrzlo vodo. Prišel je na sredino reke. Tedaj so ga začeli obhajati čudni občutki. Mislil se je vrniti, a nagon je bil močnejši. Kmalu zatem je začutil plitvino. Zlezel je iz vode in se sesedel na prod. Nekaj časa je ležal, nato se je odločno podal na pot v Osredek. Tam je bila njegova rešitev.

Barbara Ovsenek, 5.c razred

Na koncu vasi je stala majhna hiša. V njej je prebivala mati s tremi otroki. Najstarejši je bil Tomažek. Očeta ni bilo doma, ker je pred nekaj dnevi odšel v partizane. Tudi Tomažek je hotel iti takrat z njim, a ga mama ni pustila. Nekaj partizanov, ki so takrat prišli po očeta, je Tomažku rekla, naj jih takoj obvesti, če se bo kaj dogajalo v vasi. Čez nekaj dni so v vas prihrumeli nemški tanki ter oboroženi vojaki. Tomažek je vedel, da se pripravljajo na napad. Vzel je kanglico ter odšel na pot. Čez nekaj časa je zagledal pred seboj stražnika. Ta ga je vprašal, kam gre. Tomažek je rekel, da gre k teti v sosednjo vas po mleko. Nemec mu ni verjel, saj se mu je zdel nekam sumljiv. Odpeljal ga je k

nemškemu poveljniku. Ta mu je zastavljal vprašanja ter mu grozil, če ne bo govoril, Tudi tepel ga je. Toda Tomažek je premagoval udarce. Končno so ga spustili, ker so mislili, da ničesar ne prikriva. Ves izmučen je prišel domov, a vendar vesel, da ni ničesar izdal.

Pogovor iz mrtvo kurirko

Beti Gjorgieva, 5.a razred

Okupator je bil zelo krut. Zato so zavedni Slovenci odšli v gozdove in se začeli boriti proti okupatorju. Proti okupatorju pa so se borili tudi otroci - pionirji. Mnogo otrok so fašisti pobili. Tudi deklico, s katero sem se nemo pogovarjala, je doletela ista usoda. Na počitnicah sem bila v Žireh. Počasi sem hodila po vročem tlaku. Zagledala sem se v spomenik. Ko sem prišla bliže, sem se ustavila. Na spomeniku je bilo napisano: "Pogumni kurirki v spomin!" Tiho sem se vprašala: "Le kako je bilo tej kurirki ime?" Teda sem zaslišala tih, droban glas: "Ime mi je Marjetka. Stara sem dvanajst let." Ponovno sem jo vprašala: "Zakaj si mrtva? Zakaj nič več ne uživaš življenja?" Začela je pripovedovati o svoji žalostni usodi: "Bil je prav tak dan, kot je danes. Nesla sem partizansko pošto s črnega vrha v Poljane. Ker sem bila žejna, sem šla v neki sadovnjak, da bi si utrgala jabolko. Vendar nisem imela časa, da bi ugriznila vanj. Obkolili so me Nemci. Hotela sem pobegniti, vendar nisem prišla daleč. Nekaj me je zapeklo. Omahnila sem. Pozneje so me vaščani pokopali. Sedaj že dolgo ležim v hladni zemlji." Še nekaj sem hotela vprašati, vendar sem se premislila. Odhitela sem naprej.

Tanja Pogorelec, 5.a razred

Zgodba kurirja Andrejca

Leta 1941 so fašistični napadalci: Nemci, Italijani in Madžari napadli in razkosali staro Jugoslavijo. Andrejčku so celo odpeljali mater v zapor, oče pa je ob pravem času odšel v partizane. Ker so okupatorji preganjali slovenske ljudi in zatirali slovenski jezik, se je Andrejec odločil, da se bo tudi on boril za svobodo. Nekega jesenskega dne je prišla mimo partizanska četa in Andrejec se jim je pridružil. Že takoj naslednji dan ga je komandant poslal na pot. Moral bo poiskati dvanajsto brigado in ji izročiti ukaz. Andrejec je še pozdravil, nato pa odhitel. Pot ga je peljala navkreber čez griče, mimo drevesa, kjer ga je prijazno ustavila sinica: "Vsaj malo so ustavi!" Andrejec ji pojasni, da nima časa, ker mora ob pravem času prispeti na cilj. A zopet ga prijazno ustavi potoček, naj se vsaj pri njemu malo ustavi. Andrejec pa se ni ustavil, ampak ga je samo pogumno prebredel. Preden je na zemljo padel mrak, je Andrejec prispel na cilj in izročil ukaz. Vesel je bil, da lahko že z dvanajstimi leti pomaga partizanom, ki se borijo za lepše življenje naroda. Še bolj pa se je razveselil značke, s katero ga je komandant odlikoval.

Tjaša Ankele, 5.a razred

Domovina je naša mati, smo mi vsi, vse, kar nas obdaja: gozdovi, reke, polja, tovarne in širne planjave.

Primož Grum, 5.a razred

Domovino mi pomenijo peneči, modri valovi rek, bistrih potokov, jezer in morja.

Tjaša Ankele, 5.a razred

Mati padlega partizana pripoveduje

Z naglimi koraki se je bližal dan mrtvih, zato so ljudje hiteli urejevat grobove svojih domačih. Tudi naši so odšli od doma. Kmalu pa so se čez nebo potegnili oblaki in začelo je deževati. Najprej so padale drobne in redke kapljice, nato pa vedno debelejše in gostejše. Da ne bi bila mokra, je pod našo streho stopila sključena starka. Ko sem jo zagledala, sem stopila ven in jo povabila v hišo. Starka se je nasmehnila in stopila za menoj.

Ko sva sedeli v kuhinji, sem jo vprašala, kam misli v tako slabem vremenu. Rekla je, da gre na grob padlih partizanov, kjer počiva tudi njen sin, ki je padel med vojno. V njenih očeh sem zapazila solze. Nekaj časa sva tiho sedeli in gledali predse. Molk je pretrgala starka, ki je začela pripovedovati, kako lep, močan in postaven je bil njen sin. Podoben je bil očetu in tudi hrabrost je podedoval po njem. Imel je dobro in usmiljeno srce, pomagal je vsakemu, zato so ga imeli vsi radi. Ko pa je prišla vojna, je odšel v partizane, čeprav mu je mati branila. Njegovi tovariši so pripovedovali, kako hraber in dober vojak je bil. Toda smrt mu ni prizanesla. Padel je. Potem je starka umolknila. Nisem ji upala pogledati v obraz, kajti jokala je. Ko si je obrisala solze, je zopet zatarnala: "Ah, sedaj sem sama, nikogar nimam več, čakam na smrt." Nato je pogledala skozi okno. Dež je ponehal; vstala je, si poravnala ruto, se zahvalila, ker je bila pod streho in odšla skozi vrata.

Nepremično sem sedela na stolu in strmela v tla. Mislila sem na ubogo staro in njenega sina. Ponosna sem bila nanju in vesela, da je pri nas svoboda, ki smo si jo vsi tako želeli.

Ivanka Švegelj, 8.a razred

Tam v gozdu ob tabornem ognju

Ob ognju sedi deset mož, zavitih v volnene, strgane odeje. Zamišljeno gledajo v ogenj, ki jim sije v obraz. V polsenci leži ranjenec z obvezano glavo. Skozi obvezo mu curlja kri in pritajeno kaplja na leseno kopito puške. Tiho ječi, vendar na obrazu se mu sveti ponos. Dobili so bitko. Prebili so se.

Tudi ob ognju sedi ranjenec z obvezano roko. Možje se tiho pogovarjajo. Puške imajo pred seboj. S svojimi okrvavljenimi rokami jih stiskajo, saj vedo, kaj pomeni puška v tem času.

Vzšla je luna. Bleda kot je, je oddajala le malo svetlobe. Mlad partizan jo je pogledal in po licih mu je stekla drobna solza. Legel je. Spomnil se je, kako je s svojim dekletom ob takem času sedel na klopi ob robu gozda. Tiho je zapel in ostali partizani so kmalu pritegnili. Ranjenec ob drevesu je penehal ječati, kot da ne bi hotel motiti slovesnega trenutka. Pesem se je mehko odbijala od dreves in se ponovno vračala. Ogenj je zaprasketal. Pesem je izvenela.

Mlad partizan si je obrisal solze ter legel. Ostali so se ravnali po njem. Kmalu je bilo vse tiho, le ranjenec ji od časa do časa rahlo zaječal in stražar je budno pazil, da se ne bi sovražnik zopet prebil do njih.

Robert Eler, 8.b razred

Moj oče je bil v mučilnici

Ko se je začela druga svetovna vojna, je bil moj oče star šestnajst let. Odšel je v partizane. Tam ga je komandant brigade postavil za kurirja. Svojo nalogo je dolgo dobro izpolnjeval.

Ko je moral nekoč nesti poročilo partizanom, so ga dobili Nemci. Odpeljali so ga v celjski Stari Pisker. Tam so ga mučili, ga pretepali in ga žgali z ogorkom cigare. Toda on ni ničesar izdal. Ker jim ni hotel izdati, so ga nezavestnega odpeljali v Buchenwald v Nemčijo. Tam je še tri dni ležal brez zavesti na mrzlih tleh brez odeje. Ko se je nekoliko zdramil in se zopet zavedel, so ga odpeljali v mučilnico in ga tam zopet mučili in pobijali. V Buchenwaldu je bil dve leti. Videl je grozne reči, kako so njegove vojne tovariše mučili. Osvoboditev je dočakal v zaporu. Ker jih Angleži po osvoboditvi niso pustili takoj domov, se je oče vrnil šele 27. decembra 1945. To je bil vesel dan, čeprav takrat še nisem živela, a mi je mami povedala.

Zdaj ima ata za tem posledice. Velikokrat je duševno in telesno bolan zaradi trpljenja, ki ga je preстал v Buchenwaldu. Ponosna sem nanj.

Joži Hrovat, 5.a razred

Postal je tak fant, da bi gore premikal,
nikdar se ni klicu svobode izmikol

Stojim pred vrati pokopališča, na katerega grobove padajo debele snežinke, ki se vrtinčijo v vetru in nato legajo na temne gomile. Ozrem se po blatni cesti, po kateri je malo prej stopala mati mrtvega partizana. Pred oči mi še enkrat stopi drobna, suha starka, ki mi govori:

"Bilo je spomladi. Sneg je kopnel in prvi teloh ter trobentice so kukale izpod še nestaljenega snega. Tako sem se veselila, da bom to pomlad le videla svojega sina. Večkrat sem sedla na prag hiše in dolgo gledala v daljavo. Vojna se je končala, zato sem upala, da se le vrne. Še v sanjah sem slišala, kako mi ob slovesu govori: "Bodi ponosna, mati, in ne skrbi zame. Ko preženemo te krvosese z vaše zemlje, se zagotovo vrnem!" Res mi upanje ni splahnelo, dokler me nekega večera ni obiskal neki fant. Povedal mi je, da je bil sin zadet ob nekem spopadu z Nemci. Ko je odšel, sem dolgo jokala, toda spoznala sem, da je umrl zame in za vse nas, ki še sedaj živimo, umrl je za svobodo in za našo lepšo bodočnost."

Obrnila sem se in stopila na mokro cesto. Premišljala sem o starki, ki je v vojni izgubila sina, ki ga je tako zelo ljubila. Vedela sem, da je zelo žalostna, toda tudi ponosna. Spoznala sem, da so našo svobodo rodili partizani.

Fanika Švab, 8.a razred

Razmišljanje o žrtvah naših narodov za svobodo

Sedim in razmišljam o vojni. Ob besedi vojna me pretrese strah po vsem telesu. Vojna! To je nekaj neskončnega. Predstavljam si jo kot razjarjenega konja, ki tepeta z nogami. To je nekaj, kar ni podobno človeku. Podobno je živali, ki se trga za vsak kos mesa. Vojna je prišla k nam kot blisk, toda končala se ni tako kmalu. Predstavljam si jo kot velikansko žrelo, ki požira na milijone ljudi. Naši narodi so si želeli mir, toda vojna jih je kosila, kakor kosec travo. Mnoge žene in matere so se s težkim srcem poslovile od svojih sinov, toda vedele so, zakaj se bodo borili. Mnogi so padli, toda vem, da bi umrli še enkrat za nekaj tako lepega, kakor je svoboda.

Mnogo nedolžnih ljudi so odpeljali v taborišča. Matere so ločili od svojih otrok. Vsak dan so hiteli vlaki, natrpani z nedolžnimi ljudmi, v tujino, v smrt. Matere so jokale. Njihova bolečina in ljubezen je bila neskončna. Mnogi so hoteli pobegniti, toda brez uspeha. Sovražne vojske so bile neusmiljene in iz njihovih pušk se je usula smrt, ki je ubila na tisoče naših ljudi. Mnogo naših pogumnih mož se je borilo do zadnjega boja s pogumom v srcu. Radi bi že enkrat zaživel, se borili.

Toda zmagala je pravica, ljubezen. Naše ljudstvo je dobilo to, kar je hotelo. Svobodo. Svoboda je nekaj lepega, nekaj, kar se ne da izraziti v besedah. Govoriti materin jezik, živeti svobodno. Vem, da so še na svetu narodi, ki si žele svobodo. Prepričana sem, da bodo pregnali sovražnika, pa naj bo še tako nasilen. Vsak narod ima pravico do materinega jezika, svobode, pa naj bo še tako majhen.

Lučka Krajnik, 8.a razred

Za kar sem umrl, bi hotel še enkrat živeti

Svobodni smo. Vemo, da smo svobodni, svobodo čutimo, vendar se ne zavedamo, da je bilo zanjo treba nekaj storiti. Ne zavedamo se tega, da je za svobodo umrlo ogromno ljudi. Umirali so vojaki in civilisti, vsi, ki so prišli v roke sovražniku, ki je puščal za sabo trepetajočo zemljo, opustošeno kot po požaru.

Ljudje, ki so vojno preživeli, se je živo spominjajo. Spominjajo se strašne pesmi strojníc in neprespanih noči. Marsikomu še danes zveni v ušesih neutrudljiva sirena, ki jih je budila sredi noči. Spominjajo se junakov, ki so dali svoje življenje, da bi ostali lepše živeli. Matere ne morejo pozabiti svojih pogumnih sinov, ki so komaj začeli živeti. Žene se spominjajo svojih mož, ki so šli v boj, čeprav bi doma lepše živeli. Potem so tu še možje in žene, ki so izgubili v vojni starše in se jih ne spominjajo več, ker so ostali sami, ko so bili še čisto majhni.

Vse premalo se zavedamo, kako smo srečni, ker smo svobodni, svobodni na račun padlih in pohabljenih. Kdo ve, kako bi živeli, če bi se za nas ne borili ljudje, ki jim je bilo več za svobodo, kot za svoje življenje.

Škoda, ker padli ne morejo uživati svobode. Sprašujem se, kaj bi rekli borci, ko bi vedeli, kako mi živimo. Verjetno bi si tudi sami želeli tako živeti. Verjetno pa bi bil odgovor marsikoga izmed njih: "Za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti!"

Vlasta Cizel, 8.a razred

Razgovor iz nekdanje kurirke

Meglenega popoldneva v decembru sva z Romano odšli na dom nekdanje kurirke tovarišice Mire Gros z namenom, da nama pove kakšen dogodek iz vojnih časov. Povabila naju je, naj vstopiva.

"Bilo je leta 1943-44," je začela pripovedovati svetlolasa tovarišica Mira Gros. "Pri starem gradu nad Bistrico so imeli terenci bunker. V njem je bilo nekaj stalnih aktivistov. Najbolj sta bila znana dva: Janko Mokorel in Dušan Rod iz Kranja. Ta dva sta začela iskati vezo in smo jima pri tem pomagali. Pogosto smo po osmi uri trosili letake. Našim aktivistom smo prinašalipesmarice, poročevalce in zbirke partizanskih pesmi, ki smo jih dobili v tiskarni v Dolini.

Leta 1944 smo sodelovali v dveh pomembnih akcijah: partizani so minirali progo in stavbo, v kateri je bila lokomotiva. Mi smo stražili. Poprej pa smo morali pregledati teren. Druga akcija pa je bila ta, da smo stražili in pomagali pri nošnji čevljev iz Peka v gozdove. Takrat je bila policijska ura od osmih zvečer do petih zjutraj. Vendar nikoli nismo bili sumljivi. Celo domači niso vedeli za moje delovanje, a vseeno smo imeli nahrbtnike pripravljene za odhod v partizane. Vedno smo bili pravočasno obveščeni o preiskavah in tako nas nikoli ni bilo doma.

Velikokrat smo hodili v patrolo. Spominjam se neke akcije, ko smo Mira Mokorelova, dva partizana in jaz sredi belega dne nesli skozi ves trg mimo straž v Dolino stroj za tiskanje. Nekoč pa sem šla sama po razmnoževalni stroj k Rodiču v Kovor. Le-ta me je peljal po stranskih poteh skozi nekakšne drvarnice do izhoda. Mislila sem, da bo zdaj zdaj zaprl vrata za menoj in poklical Nemce, toda jih ni. Vse se je srečno končalo."

Tedaj za trenutek utihne in oči se ji komaj zaznavno zablestečejo. "Vse je potekalo v tajnosti, leta 1945. so začeli sumiti. Partizani so bili pri nas vsak dan. Spali so in jedli. Janko Mokorel je pri nas spal celo leto. Tu so se zdravili bolniki in ranjenci. 1944. leta je bil pri nas mladinski sekretar Momčilo. Hodili smo na partijske sestanke v hrib nad začetkom Bistrice in vstopali v ZMS in SKOJ. Dva dni pred svobodo je bilo: Postali smo zelo drzni. Pri belem dnevu smo na vrtu živali slovensko zastavo.

Zelo rada se spominjam konca vojne. Povsod se je slišalo pokažanje pušk, zato smo se vsi domači skrili v klet. Kmalu pa je streljanje ponehalo in pokukali smo ven. Tedaj smo zaslišali kričanje in vzklike: Juriš in naprej Hercegovci. Povsod je odmevala pesem Hercegovski marš. Strelov zmagovitih partizanov sem bila vesela, zelo tesno pa mi je bilo pri srcu, ko so mi nekega dne med vojno Nemci skozi okna streljali v sobo, ker so mislili, da so v hiši partizani, a jih na srečo takrat ni bilo.

Vidita, tako mi je v vojni minilo dosti mladih let, kajti ob začetku vojne sem bila stara trinajst let ob koncu pa sedemnajst. V teh letih smo morali marsikaj prestati, kar je vredno spomina.

Tako je nekdanja kurirka končala svojo pripoved, midve z Romano pa sva zadovoljni odšli v tih večer, saj sva imeli v beležki polno zgodb.

Milena Fornazarič,

5.b razred

Glador čez gozdove njove niharji, drevesa se svojih korenin ravedo

Dobrih trideset let je minilo od takrat, ko so na našo zemljo nepoklicano prikorakali tujci z orožjem. Bili so pohlepni, zahotelo se jim je naše zemlje, podjarmljenega ljudstva. Niso pomislili na gorje, ki so ga prizadejali, ne, le na bogastvo in svojo oblast so mislili. Naši narodi jih niso sprejeli odprtih rok. Začutili so, da se jim ne obeta nič dobrega, nič poštenega. Zato so na okupatorje zrl s sovraštvom v očeh in s stisnjenimi pestmi. Kmalu so se uprli "kulturi" fašistov in jim pod vodstvom najupornejših partizanov kljubovali. Želeli so jih pobijati, jim krasti orožje, hrano, municijo. V akcijo je bil vključen vsak pošten prebivalec države. Nekateri so se upirali sovražniku z orožjem, drugi pa s tem, da so pomagali partizanom. Vsak dan so doživeli nič koliko grozot, pa vendar jih to ni strlo. Smrt sorodnikov ali prijateljev jih je le še bolj spodbudila k upor. Res so žalovali, toda v srcu se jim je sovraštvo do okupatorja stokrat povečalo. Njihov trud ni bil zaman, saj se je vojna štirih let končala z zmago naših narodov. Mnogi, ki še živijo in so preživeli tudi vojno, vedo mnogo povedati o strahotah, toda nihče od nas žal temu povsem ne verjame. Mislim, da vsaj mi mlajši ne, saj živimo v prevelikem izobilju in premalokrat pomislimo, da so nam lepo, mirno življenje priborili prav starši ali starši naših staršev.

Dragi Meglič, 8.b razred

Čakalo ga je nemo pogorišče

Bližalo se je leto 1945 in bližal se je dan zmage. Nekje, po raznih vaseh se je slišalo pokanje pušk in petard. Kmalu je še to umolknilo. Nastalo je novo grmenje, toda ne pušk. To so bile partizanske pesmi, ki so odmevale skozi gozdove. Partizani so se vračali na svoje domove. Vsi so bili razpoloženi. Le v srcih jim je bilo hudo zaradi mnogih žrtev. Neki partizan se je vračal na dom. Hodil je po gozdu, skozi vasi, da je bil utrujen. Zagledal je svojo rodno vas. Toda, ko je prišel do sosedove hiše, ni videl svoje domače hiše. Videl je le ožgane stene, ki jih je že polovico manjkalo. Solze so mu kanile iz očesa. Spraševal se je: "Kje so oče in mati, brat in sestra?" Nihče v hiši mu ni odgovoril. Bil je čisto sam. Ostal mu je le spomin na očeta in mater pred vojno. Preklinjal je fašiste. Pred očmi pa je vedno videl vojno. Pobijanje, streljanje pušk in mitraljezov, klanje z bajoneti in umiranje. Toda najbolj v spominu mu je ostalo poslavljanje v partizane. Z objokanimi očmi je odšel in z objokanimi očmi se je vrnil. Šel je k sosedovim vprašat po očetu in materi. Tudi tam je bilo vse zapuščeno. Ozrl se je po hribu in videl namesto vasi nemo pogorišče. Vse je bilo tiho in mirno, še potoček je usahnil. "Kaj bi sedaj sam na svetu?" se je spraševal. Tuda odločil se je, da na istem mestu zgradi prav takšno hišo, kakršna je stala pred vojno. Z velikim trudom se mu je to posrečilo. Toda v srcu ni mogel pozabiti svoje družine. Kako hudo je ljudem nekje na vojnem ozemlju. Nimajo ne hrane in ničesar. Živijo zato, da bodo odrasli pod sovražnikovimi puškami umrli.

Iztok Horvat, 7.b razred

Tam v gozdu ob tobovnem ognju

Zapiha rahel veter. Zašumijo suhi listi dreves. Tema je kot v rogu. Sliši se sopihanje ljudi. Tam pa tam glasen stok. "Počitek!" se zasliši iz ozadja. Kolona se ustavi. Izza

dreves se pokaže blede obraz lune. Nastanejo pošastne sence. "Končno smo tu!" se oglase glasovi moških. Nosila, na katerih nosijo ranjence, položijo na tla. Zasliši se pokanje vej. Kmalu nato zaprasketajo iskre. Ogenj pokaže strahotno sliko. Po tleh ležijo razcapani, na pol goli ljudje. Od teh polovica ranjenih. Ženska, ki obvezuje ranjence, se počasi premika od enega do drugega. Obvezuje jim rane in podaja čutaro z vodo. Nekateri glasno preklinjajo in se jezijo na fašiste. "Še komandanta so nam pobili," reče ženska. Naenkrat zasliši glasen klic na pomoč. Vsi, ki niso hudo ranjeni, poskočijo pokonci kot eden. Iz gozda priteče visok, plečat moški. Za njim pritečeta fašista. Vse puške se uperijo vanju. Zaslišijo se udarci, ki udarjajo po čeladah fašistov. Stokanje... Zmagoslavni klici partizanov. "Dosti!" se zadere glas.

"Komandat je živ!"

"Živel komendant!" se dere skupinica grl.

Ranjenci se dvigajo, kolikor se morejo. Vse mrgoli. Veselje borcev je veliko. Komendantov obraz žari.

Počasi se ljudje umirijo. Ogenj zagori bolj veselo. Obrazi partizanov postanejo srečnejši. Borci ne čutijo utrujenosti, lakote. Začuje se tiha pesem v prebujajočem se gozdu.

Dragica Bučan, 8.b razred

Ničesar mi hotel izdati

Najhujša leta naše zgodovine so bila leta med 2. svetovno vojno. Ves svet je trepetal pod udarci tretjega rajha. Po državah Evrope so po zemlji hodili nemški vojaki. Tisti, čigar je bila ta država, so ležali mrtvi pod ruševinami lastnih domov. Otroci in žene so umirali po taboriščih. Toda tam na polotoku Balkanu je iz krvi in ruševin vstajala nova Jugoslavija. Poteptana je bila, a je zrasla. Mnogi so dali življenje za njen obstoj. Frenšali so huda mučenja. In vsak, ki je spoštoval to zemljo, ni ničesar izdal.

Tomaž je bil petnajstleten primorski deček. Njegov oče se je pridružil partizanom takoj, ko je videl, da mu je naduti tujec požgal dom. Ta mož je takrat prvič občutil sovražstvo do tujcev. Povezal se je s partizani. Zbiral je hrano, obleko. In kar je bilo najvažnejše: obvestila o premikih sovražnih enot. Vendar so Italijani zaslutili to skrivno zvezo med partizani in Tomažem. Skupaj z mamo so ju zaprli. Tomaža so zaprli v samico. Njegove oči so se komaj privadile na temo okoli sebe. Zaslišal je rožljanje ključev. Karabinjer ga je peljal v mučilnico. Tam so Tomažu dali najprej kruh in mleko. Prijazno so ga povprašali o partizanih. Zaslutil je, kaj nameravajo. Molčal je. Orožniki so se razjezili. Začeli so ga bičati. Ob vsakem udarcu je tiho zaječal. Od jeze je stiskal zobe. Karabinjerji so odnehali. Odpeljali so ga. Tomaž bi se bil gotovo zgrudil, ko bi ne bil ves prostor napolnjeval svež nočni zrak. Vendar so mu karabinjerji še obljubliali bičanje. Omedlevica je popuščala. Karabinjer ga ni več držal za jopič. Tomaž pomisli na beg. Plane. Preskoči zid. Pade v travo. Pobere se. Teče. Presenečeni karabinjer brezglavo strelja okoli sebe. Vojaki se poženejo za njim. Tomaž se skrije v grm in se reši.

Srečno pride do partizanov. Postal je dober in pogumen partizan. Toda ni dočakal svobode. Sovražna krogla ga je zadela v trenutku, ko so sile anglo-ameriške vojske sklenile zadnji smrtonosni obroč okoli Berlina. Tako je ugasnilo mlado življenje malo prej, preden je trpeča zemlja dočakala svojo osvoboditev.

Milena Fornazarič, 5.b

Otroci med vojno

Ljudje so šli proti okupatorju v boj, ko jih je ta napadel. Možje in fantje so vstopali v partizanske čete. Otroci so k zmagi partizanov precej pripomogli. Radi so šivali zvezde na titovke, radi zbirali zdravila, pošto in vse to nosili partizanom. Seveda so tudi nagajali fašistom. Nekateri, tisti drznejši, so bili kurirji.

Boštjan Kuljič, 5.a razred

Tam v gozdu ob tabornem ognju

Veter, sneg, mraz. Četa partizanov se s težavo prebija skozi visok sneg. Po hudem boju se prileže vsaj nekaj minut počitka. Posedejo na tla in zakurijo taborni ogenj. Vsi so premraženi. Roke in obrazi so že rdečkasti od mraza. Prsti, ki jim tiščijo v visokih, težkih škornjih, so sprejeti. Misli jim uhajajo k svojcem, domov in k svobodi. Vsi si želijo miru in tistih lepih časov, ki so bili nekdanj. Premišljujejo o trpljenju slovenskega ljudstva, ki se bori za svobodo in mir nas vseh. Ogenj, ki kljub vetru ne ugasne, jim ustvari podobo naroda, ki se bori, čeprav že z zadnjimi močmi, za lepšo bodočnost. Vsak, pa čeprav samo majhen uspeh, jim daje nove moči za boj proti sovražniku. Boriijo se za cilj, ki jih čaka in mogoče ni več tako daleč. Tiho v noč se razlega pesem o narodu in svobodi. Pesem, pa čeprav v težkih trenutkih rojena, jih navdaja z novimi upi. Rdeč plamen se dviga v nebo in pesem doni milo. Ko bo svoboda, pa bo pesem zadonela glasno in ogenj bo le še spomin na težke dni.

Polona Jančič, 8.b razred

Zgodba o kurirju

Bilo je meglenega popoldneva. Sedela sem ob oknu in preganjala dolgčas. Nisem vedela, kam naj grem. Odločila sem se, da grem k dedu Matjažu.

Poprosila sem ga, naj mi pove zgodbo iz partizanskih dni. Vzdihsnil je, in začel pripovedovati: "Po vročem boju z Nemci smo se umaknili v gozd. Nemci so bili besni, ker niso prišli partizanom do živega. Zato so požgali vas in pobili nedolžne ljudi. Izidor je ostal tega dne brez staršev. Žalosten je pritekel k nam v gozd in nam povedal, kaj se je zgodilo v vasi. Izidorja smo sprejeli medse. Postal je kurir. Prenašal nam je važne pošte.

Ko je nekega dne stopal z vašno pošto po stezi, so ga dobili v pest Nemci. Od njega so hoteli zvedeti, kje so partizani. Ker ni hotel izdati, so ga preteпали. Preteпали so ga toliko časa, da je negiben padel na tla. Umril je.

Ko smo drugi dan to zvedeli, smo bili vsi žalostni."

Po pripovedovanju je dedu po licu pridrsela grenka solza.

Marjeta Valjavec, 5.b razred

KNJIGE NAM VELIKO POVEDO

Cankarjeva mati

Mati Ivana Cankarja je bila zelo pridna, delovna in dobra žena. Delala je od jutra do večera, da je lahko preživljala veliko lačnih otrok. Ivana je imela zelo rada. Če je le mogla, je ustregla njegovi želji. Njeno srce je bilo sila mehko in vsaka še tako majhna napačna beseda jo je užalila. Cankar ji je večkrat storil krivico. Nekateri grehi so se mu vtisnili globoko v srce.

Ko je hodil v šolo v Ljubljani, ga je mati velikokrat iz vasi prišla obiskat. Ker pa je bilo revno oblečena, je bilo Ivana sram in некоč jo je nekemu tovarišu celo zatajil. Njeno ustrezljivost in dobroto je večkrat zavrnil. Veliko noči je mati presedala pri šivanju Ivanovih srajc in zraven je večkrat jokala. Ko je umrla, ji je na ustih ostal droben smehljaj, ki je Cankarju še dogo ostal v spominu.

Irena Blažič, 7.a razred

Knjiga in jax

Kaj je to knjiga? Mnogi ljudje si pod imenom knjiga predstavljajo kup vezanega, potiskanega papirja. Zame je knjiga nekaj čisto drugega.

To je nenavaden, čudežen svet. In ko se vanj poglobim, se svet okoli mene spremeni. Prikaže se revna bajta v hribu. Pod njo teče potok. V bajti brli luč. Poleg luči utrujena ženica petletni deklici šiva punčko. Podobe pred očmi se vrstijo. Vživim se v glavnega junaka. Svet se spreminja in kmalu izgine. Knjiga je prebrana. Čudežen svet je zamrl. Ves zamišljen zaprem knjigo. Kaj je hotel avtor prikazati? Življenje? Resnično ali izmišljeno? Zmeraj življenje zavito v skrivnosti, ki se okoli bistva izmotajo na koncu. Dober prerokovalec napredka je bil Jules Verne. Kako je vedel, da obstaja elektrika kot pogonsko sredstvo? Kako si je mogel predstavljati polet na Luno? Kako si je zamišljal srečen, čudežen izlet v središče Zemlje? Kako je mogel videti v človekovo prihodnost? Postavljam si taka in podobna vprašanja, ki pa mi ostajajo neodkrita. Velikokrat se postavljam v vlogo glavnega junaka in se sprašujem, kaj bi storil namesto njega? Ali je bilo to prav ali narobe?

Knjige nas učijo o življenju! Pokažejo nam njegove dobre in slabe strani. Sami pa moramo presoditi pravo pot, po kateri bomo šli. To pa nam pokaže razum, moč in volje po življenju in znanju v boju za lasten obstanek. Zato knjiga zame ni samo papir.

Andraž Legat, 7.a razred

Moj odnos do knjig

Ne spominjam se več naslova in vsebine prve knjige, ki sem jo sama prebrala. Dobro pa se spomnim, kako mi je mamica brala knjige. Vsako knjigo, ki jo je začela brati, je morala kar se da hitro prebrati do konca. To so bile večinoma slikanice.

Pozneje, ko sem hodila že v tretji razred, sem prebrala vsako knjigo, ki sem jo našla ali v šolski knjižnici, pa naj je bila zame zanimiva ali pa ne. Brala sem večinoma le povesti, pa tudi kakšne daljše pravljice. Brala sem le za zabavo in nisem bila pozorna na lepe besede in stavke. Pa tudi vsebino knjige, ki me ni zabavala, sem kaj kmalu pozabila. Danes ne berem več toliko, pa ne zato, ker imamo veliko naloge ali učenja, pač pa zato, ker sem preveč izbirčna. Vsaka knjiga mi ni všeč. Biti mora zanimiva, napeta in zabavna. Ko mi je pred enim letom mamica kupila knjige Karla Maya, sem jih takoj

začela brati, pa ne zato, ker so bile o Indijancih, no malo tudi zato, pač pa, ker je pisatelj znal pripovedovati zanimivo in napeto. Kakor magnet so me privlačile k sebi. Nekatero, ki so mi bile všeč, sem prebrala še enkrat. Šele sedaj sem opazila lepe stavke in odstavke. Opazila sem, da kar plavam po knjigi in tudi sama doživljam vso zgodbo. Oboževala sem glavne junake in jih včasih v boju tudi spodbujala. Zdaj pa napeto pričakujem drugega izvoda knjig Karla Maya.

Mojca Ovsenek, 7.a razred

✓ Luden boj s Krpanom

Mnogo govoric se je širilo o močnem Krpanu, zato sem si želela, da bi tega silnega moža spoznala. To se mi je uresničilo nekega deževnega dne, ko sem v vojaški uniformi vsa prezebla stražila našo mejo. Z dolgimi koraki sem se sprehajala sem ter tja in pazljivo poslušala. Kar naenkrat zaslišim šum. Pogledam v tisto smer in zagledam velikega moža. Poleg njega je stala kobilica, ki je bila hudo natovorjena. Oblečen je bil v široke hlače in suknjič, na glavi pa mu je čepel širokokrajni klobuk. Obut je bil v visoke čevlje. Takoj sem vedela, da pred menoj stoji Martin Krpan. Prijazno sem ga vprašala: "Kam ste namenjeni?" Odgovoril mi je z grobim glasom: "Kaj pa te briga!" Mene je to zelo razjezilo in sem mu velela, naj gre z mano na policijsko postajo. On se mi je uprl, jaz pa sem sprožila puško in ustrelila. Toda on se je umaknil in me z debelo roko prijel za vrat. Na vsak način sem se želela rešiti, kajti močno sem se zvijala in vpila na pomoč. Toda nič ni pomagalo. Krpan mi je vrat močneje stisnil in že me ni bilo več med živimi.

*
Majda Radon, 6.b razred

Moj oče je bil kralj. Ko sem se rodila, sem bila določena za njegovo naslednico. Zvedela sem, da živi v naši deželi močan in silen človek, Krpan po imenu. Odločila sem se, da ga grem obiskat in ga skušam premagati. Krpan je živel v majhni kolibi blizu našega gradu. Po prašni poljski cesti sem prišla do njegovega bivališča. Potrkala sem na vrata in vstopila. Za mizo sem zagledala velikega Krpana. Pozdravil me je in mi velel sesti. Odrezal je kos kruha in mi ga ponudil. S tekom sem pojedla kruh, potem pa sem mu povedala, zakaj sem prišla. Najprej sem mu rekla, če bi se pomenila o zgodovini in zemljepis. Krpanu to ni bilo po volji. Potem sem mu predlagala, naj se poizkusiva v šahu. Tudi sedaj je bil v zadregi. Nato mi je on predlagal, če bi se pomerila v mečevanju. Nekaj sem godrnjala, a nič ni pomagalo, kajti Krpan je že prinesel meče. Izbrala sem si enega. Tudi Krpan ga je izbral. Odšla sva na travnik in pričela z borbo. Krpan me je z lahkoto premagal. Od takrat nisem nikoli več silila h Krpanu, kajti dokazal je, da tudi kraljevi otroci vsega ne smejo.

*
Anki Šober, 6.b razred

Pred kratkim sem s službenim avtom patroljiral po cesti. Kar naenkrat sem pred seboj zagledal velik tovornjak, ki je bil tako naložen, da se je skoraj vlekel po cesti. Prehitel sem ga in ustavil. Ko sem stopil iz avtomobila, sem zagledal pred seboj velikega moža. Najraje bi sedel nazaj v avto in hitro odpeljal naprej. Toda tega nisem smel storiti. Rekel sem mu, da mu bom pregledal tovor. Toda mož tega ni pustil.

KNJIGE NAM VELIKO POVEDO

Čeprav sem imel zelo malo poguma, sem izvlekel pištolo. Nameril sem nanj, da bi ga prestrašil. Toda preden sem se zavedel, je bila moja pištola že nekje v grmovju. Pograbila me je taka jeza, da sem takoj skočil na moža. Toda tega ne bi smel storiti. Čez nekaj sekund sem že letel po zraku in pristal na neki jelši. Ves polomljen sem končno prišel do avtomobila. Silaka ni bilo več tam. Poiskal sem še pištolo in se hitro odpeljal naprej. Pozneje sem zvedel, da je bil tisti mož, s katerim sem se pretepal, Krpan. Še večkrat sem ga videl, toda raje sem ga pustil pri miru.

Tomaž Madjar, 6.b razred

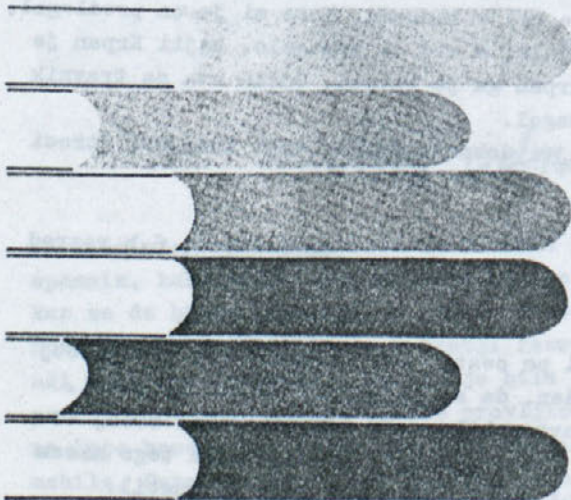
Bil je lep dan. Sonce se je nagibalo k zatonu. Na svojem konju sem se bližal neki vasi. Med potjo sem dohitel moža, ki je nekaj tovoril na svoji kobilici.

Ko sem hotel oditi naprej, me je pozdravil. Odzdravil sem mu in ga vprašal, kaj prenaša na svoji kobilici. Nič se ni obotavljal, ampak mi je odgovoril, da prevaža sol, kar je bilo v tistih časih strogo prepovedano. Rekel sem mu, da ga bom odvedel v zapor, da mu bodo izprašili hlače. Razsrdil se je, me potegnil s konja in me tako pretepel, da sem se komaj še držal na nogah. Potem me je prijel in me vrgel deset komolcev daleč v visoko travo.

Hitro sem se pobral, zajahal konja in odbrzel domov. Bil sem ves polomljen. To me je izučilo, da se nisem več spoprijel s Krpanom.

Matija Radon, 6.b razred

med
platnicami

MI IN NAŠ SVET

Ko sem še majhen bil

Ko sem bil majhen, sem želel imeti črne lase. Rad sem si jih močil z vodo, da so bili temnejši.

Nekega dne pa sem našel na vrtu vodo, ki je bila precej temna. Mama jo je imela za zalivanje rož. Zmočil sem si lase. Vesel sem šel k mami in ji rekel, da imam črne lase.

Mati me je vprašala, s čim sem si jih namazal. Povedal sem ji.

Hitro me je nesla v kopalnico in mi umila lase.

Tonček Umek, 5.c razred

Moji spomini

Bila je zima in mrzlo, da je kar škripalo. S prijateljico Tanjo sva bili zmenjeni, da se greva sankat. Toplo sem se oblekla in obula. Tudi rokavic nisem pozabila. Poiskala sem sanke in šla k Tanji. Pri njej sem se še malo pogreela, potem sva odšli na snežne poljane. Sankali sva se še in še. Nenadoma, ko nisem pazila, me je zaneslo v drevo. Prekucnila sem se v sneg, sanke pa so kar same odbrzele naprej. K sreči se nisem hudo poškodovala, dobila sem le nekaj bušk in prask. Pa nisem jokala. Šla sem po sani in se sankala naprej, dokler me ni začelo pošteno zebsti. Potem sem odšla domov.

Smiljana Brkljač, 5.c razred

Hodim že v četrti razred

Joj, hodim že v četrti razred! Šola se mi zdi kakor velika omara s predali. Ti predali so razredi, v njih so različno veliki pajaci. To so učenci in učenke. V prvem predalu - razredu sem videla celo nekaj Pik-Nogavičk.

V tej omari je veliko predalov - razredov, pajacev - učencev pa še več. V spodnjih predalih je pisarna, knjižnica in telovadnica.

Ta omara ima tudi stopnice iz ene vrste predalov v drugo. V vsakem predalu je tudi peč, zato so na vrhu omare - šole tudi dimniki, čisto zraven, spodaj je tudi dvorišče, na katerem se igramo med odmorom.

Taka je naša šola, če ni počitnic, praznikov, sobot in nedelj.

Aja, jaz moram napisati nekaj o četrtem razredu. Oh, kaj pa naj napišem, ko so pa vsi razredi enaki? No, naj poizkusim: naš razred je štirioglat, ima klopi, stole, tablo, peč, koš za smeti in mizo, za mizo pa prijetno tovarišico.

Kaj več o četrtem razredu vam bom lahko napisala, ko bo četrti razred zame že preteklost.

Maja Zagorc, 4.b razred

Moj medvedek Mendi

Nekega zimskega popoldneva so prišli k nam mamini prijatelji. Med njimi je bil tudi Bojan, ki je bil star približno deset let. Pri nas so ostali do večera. Ker je bilo Bojanu dolgčas, sem mu prinesla moje igrače. Med njimi je bil tudi medvedek Mendi. Kmalu sva se začela poditi po stanovanju in metati medvedka sem ter tja. Kar nenkrat pa je Mendi odletela glava. Bila sem jezna na Bojana, vendar mu tega nisem povedala. Vzela sem Mendi, odšla v sobo ter se spraševala, če ga kaj boli. Ati je videl, da je Mendi odletela glava; bil je hud, a mu jo je vseeno prišil. Tako moj Mendi še sedaj sedi v moji sobi in čaka, kdaj se bom zopet poigrala z njim.

Tanja Pogorelec, 5.a razred

Igrali bomo igrico Pepelka

Velikokrat sem slišala otroke, kako so govorili, da bodo nastopali v kinodvorani. Zazdelo se mi je, da bi tudi sama rada nastopala pred polno dvorano ljudi. Tovarišica nam je povedala, da bomo za novo leto s 4.a razredom igrali igrico Pepelka. Vsi smo bili zelo navdušeni. V igrici Pepelka je mnogo oseb. Te so: Pepelka, njeni popolne sestre, princ, obuti maček, Trnuljčica, kočijaž, komornik, vila, vražička, palček, meščani, dvorjani itd. Nekaj vlog imajo učenci, 4.a razreda, nekaj pa mi. Z vajami smo že pričeli in jih imamo trikrat tedensko. Dobiti bomo morali tudi oblačila. Nekaj jih bosta preskrbeli tovarišici, nekaj pa sami. Upam, da nam bo ta nastop uspel. Tega pa ne bomo veseli samo mi, ampak tudi tovarišica.

Andreja Gros, 4.b razred

Rada bi nastopala

Zelo rada poslušam oddaje radia Tržič. Vsak drugi teden nappveduje spored tovarišica Maja. Njen glas mi je zelo všeč. Tudi jaz bi bila rada napovedovalka. Želim si lepega glas. Mislím, da mora napovedovalka imeti prijeten in čist glas. Vsaka dobra napovedovalka mora tudi hoditi v šolo ali na tečaj za napovedovalka. Tam se nauči pravilne in lepe izgovorjave. Najraje bi vodila ali napovedovala otroške oddaje. Pripovedovala bi jim pravljice ali otroške uganke. Če se bom dobro učila in bom imela prijeten glas, bom poskušala postati napovedovalka, če si bom takrat, ko bom starejša, še to želela.

Jana Primožič, 4.b razred

Moja knjižnica

Moja knjižnica je v omari, ki se nahaja v dnevni sobi. Ta omara ima več polic. V njej imam lepo razporejene vse moje knjige.

Knjige imam rad že od predšolskih let. Takrat sem dobival in zbiral le slikanice. Sedaj pa te knjige nadomeščajo razne zgodbe, pravljice in poučne knjige. Med knjigami imam tudi nekaj zbirk, kot n. pr.: Čebelico, Walt Disney-a in Kurirčkovo zbirko. Med svojimi knjigami imam tudi Veliki atlas sveta. Vse knjige, ki so v moji knjižnici, sem že prebral, nekatere pa tudi že večkrat. Najraje prebiram knjige, v katerih je opisano življenje živali.

Zavedam se, da so knjige zelo dragocene, zato z njimi lepo ravnam. Knjige, ki so v moji knjižnici, sem dobil od staršev za darilo. Predvsem pa so mi knjige dragocene tudi zato, ker se iz njih lahko veliko naučim.

Janez Kočever, 3.b razred

Moja zbirka knjig

Doma imam zbirko različnih knjig. Zložene imam v omari.

Knjiga je moj najboljši prijatelj. Najraje berem Zakladnico narave, v kateri prebiram življenje raznih živali in rastlin. Tudi druge knjige sem že po nekajkrat prebrala, pa se vedno ustavim pri Zakladnici narave.

Nekaj knjig je bilo že v domači zbirki, sedaj pa so te knjige moje. Največ knjig dobim za darilo.

Knjiga je moj drugi učitelj in iz vsake se naučim veliko koristnega. Zato sem sklenila, da se bo moja knjižnica še nadalje večala.

Andrejka Slatnar, 3.b razred

Moj uspeh

Ob štirih smo šli na obisk k staremu atu. Ker je bila nedelja, smo tam ostali kar dolgo. Z atom sva se pogovarjala, kako bi zakrpala zračnico, ki je puščala. Tolažil me je, da pušča le ventil, toda jaz sem trdil svoje. Imel sem prav. Drugo jutro sem vstal ob šestih zjutraj in odšel krpato kolo. Privijal in odvijal sem ventile, toda brez uspeha. Začel sem snemati plašč, toda z veliko muko. Šele čez uro in pol mi je to uspelo. Nazaj je šlo kot po maslu. Uspeha sem bil zelo vesel, prav tako mamica in očka.

Edmond Šnobel, 4.b razred

Moj uspeh pri čiščenju

Eden od mojih uspehov je bil tudi ta, da sem pospravila kar se da razmetan balkon pri nas doma. Opisala vam bom ta dogodek.

Bilo je vroče nedeljsko dopoldne. Mamica je imela mnogo dela. Mamici se je pri pospravljanju pridružila še moja sestra. Odločila sem se, da bom temeljito pospravila balkon. Najprej sem vse igrače pospravila v tri škatle in jih odnesla v dnevno sobo. Odšla sem po omelo in pometla balkon. Ko sem to naredila, sem pripravila vodo in druge potrebščine in poribala tla balkona. Ljudje, ki so hodili mimo, so me začudeno gledali. Ko sem na balkonu še pobrisala tla, sem spravila igrače nazaj na svoja mesta. Mamica in sestra me pri delu nista opazili, ko pa sem ju poklicala na balkon, se nista mogli načuditi.

Celo nedeljo sem mislila na to, kako bi ju še bolj presenetila, a se nisem spomnila s čim. Zdaj pa sem žalostna, ker je naš balkon spet razmetan. Želim si, da bi še kdaj tako uspela.

Alja Robič, 4.b razred

Rada bi nastopala

Ja, rada bi nastopala na televizijski oddaji "Veseli tobogan". Lahko bi zaigrala kakšno na klavir, ali pa bi kaj deklamirala. Oboje rada počnem. Rada bi videla, da bi bila na televiziji in bi sama sebe gledala. Mamica pa bi kar naenkrat rekla: "Glej, našo Majo!" Jaz bi se pa zraven smejala.

Pri nastopu bi imela najlepšo obleko. To obleko sem imela novo, ko sem šla prvič v opero. Ta obleka se mi zdi najlepša. Tudi počesana bi bila na Piko-Nogavičko, ali pa bi imela spuščene lase. Ker bom mogoče za tržiški tobogan le med srečnimi nastopajočimi, moram zaradi moje tovarišice klavirja precej vaditi. Če pa ne bom izbrana, se bom tolažila s tem, da se bi gotovo zmotila. Potem bi me pa bilo zelo sram.

Mami in oči pravita, kakor bo, pa bo, oblekla boš vseeno najlepšo obleko.

Maja Zagorc, 4b razred

Le ni preveč radoveden

V mladosti bi se radi vsega hkrati naučili. Zelo smo radovedni. Pozneje nekatere radovednosti tako mučijo, da prisluškujejo.

Ko sem bila še majhna, sem bila zelo radovedna. Mami sem zastavljala najrazličnejša vprašanja. Hotela sem vedeti, kaj je to, kaj ono, kako se to napravi, kako ono. Včasih sem bila kar vsiljiva s svojimi vprašanji.

Nekoč sem se ustavila na trgu in napeto gledala v izložbo in požirala z očmi igrače, slikanice in druge stvari. Nenadoma pripelje mimo avto in skoraj bi me bil povozil. Kadar je mami prišla iz Tržiča in prinesla domov več zavitkov, sem vedno spraševala, kaj je to, kaj je v tem, kaj v onem zavitku.

Sedaj vem odgovore na mnoga vprašanja in tudi za igrače sem prevelika. Naš ritem življenja ne dopušča, da bi si kdove kako natančno ogledovali vse stvari.

Milena Fornazarič,
5.b razred

Moja najljubša igrača

Moja najljubša igrača je medved. Imam zelo velikega rumenega medveda. Če ga potresem, zbrunda. Velik je tako, da sem mu oblekla kar moje hlače in bluzo. Zvečer ga vzamem s seboj. Potem spi pri meni celo noč. Zdaj, ko je mraz, se rada stisnem k njemu. Zjutraj pa ga nesem spet v kuhinjo. V kuhinji sedi in me čaka. Ko se vrnem iz šole, ga porukam in medved veselo zabruna.

Irena Zaletel, 2.a razred

Radovednost in moja zdravstvena izkaznica

Bilo je že pred sedmimi leti. Takrat sem še vsako popoldne spala. V dosegu moje ročice je bila nočna omarica.

Nekega popoldneva nisem mogla zaspati, samo ležala sem. Zaželela sem si gledati otroške knjige. Odprla sem predal nočne omarice. Videla sem nekaj rdečega. Tisto sem vzela iz predala. Ta knjižica je bila moja zdravstvena izkaznica. Odprla sem knjižico in začela trgati liste. Takrat, ko sem imela v roki le še cel ovitek, je v sobo stopila mami in pogledala, če sem že budna. Videla me je, kako sedim in se trudim, da bi razstrgala še ovitek.

Mami me radovedno pogleda in vzklikne: "Kaj pa počneš?"

Jaz ji odgovorim: "Ni, ni mucka!"

Od tega dne dalje me mami ni več dajala spat.

Ladi Erjavšek, 5.a razred

Kaznovana radovednost

Če si preveč radoveden, jo lahko skupiš. To sem občutil na lastni koži.

Bil je vroč, soparen dan in dolgočasil sem se kot nikoli. Hotel sem nekaj doživeti. Pomislil sem na sosedovo psico, ki je imela prav tedaj mladiče. Govorili so, da so mladiči strašansko lepi. Sklenil sem jih obiskati. Na mojo srečo so šli sosedovi na izlet. Zadnja ovira je bila psica, vendar tudi nje nisem našel. Pot mi je bila torej prosta. Že ob prvem pogledu nanje, so me ti kužki tako prevzeli, da nisem opazil psice, ki se je plazila za mojim hrbtom. Au! Čutil sem, kako pes zasaja svoje grozne zobe v mojo nogo. Ko sem se prebudil iz šoka, sem ugotovil, da je le nekoliko popustil. Ojoj, zdaj se je to pasje ščene spravilo na moje lepe hlače! Na zalogi sem imel kletvic za dva dni. Toda pes ni popustil, on je vlekel na svojo stran, jaz na svojo in tako so moje lepe hlače postale le navadne cunje.

Boris Zadel, 5.b razred

Ob skodelici kave

Mrzlo in oblačno jutro je. Sedim ob mizi in gledam skozi okno. Zunaj je še mračno. Po cesti drviyo sivi avtomobili. Sedim in čakam, kdaj bo mamica skuhalo kavo. Še vedno sem zaspana, kar naprej zevam. Iz kuhinje prijetno zadiši po beli kavi in mamica mi jo takoj nato postavi na mizo. Hočem jo poskusiti, toda mamica me opozori, da je kava še vroča. Sedaj pa zopet čakam in čakam, da se bo shladila.

Zamislím se. Sedim v topli sobi, pred mano je skodelica kave, v košari je kruh, zraven pa še maslo in marmelada. Vsega imam dovolj, samo kava je prevročča. Ali imajo vsi otroci tako? Verjetno ne. Koliko takih otrok je še na svetu, ko zjutraj ne dobijo niti skorjice kruha, ko nimajo nikogar, da bi skrbel zanje. Tudi v zakurjenih sobah niso vsi, morda še strehe nimajo nad glavo.

Medtem se kava ohladi. Hitro pozajtrkujem, vzamem torbo in odhitim na avtobus, ki me popelje v šolo. Ko srečam soščolke, se prebudim iz razmišljenja in sem srečna, zadovoljna. Veselim se vsega lepega, kar me obdaja, s hvaležnostjo v srcu do vseh, ki so mi omogočili srečno mladost.

Mojca Ovsenek, 7.a razred

Sanje

Nekoč sem premišljevala in sanjala, da bi bil ves svet poln sanj. Da bi vsi ljudje sanjali in bi hodili med drevjem, po sočni travi. Na drevesih in na travnikih bi cvetele pisane in vsakovrstne cvetice.

Ljudje bi imeli kočije, vile in časa, veliko časa. Mamicam in očkom ne bi bilo treba hoditi v službo, mi otroci bi se doma učili brati, pisati in računati. Otroci bi se učili igrati klavir ali druge inštrumente. V vsaki družini bi imeli golobčka ali kakega drugega ptička. Z mamicami bi hodili v gozd ali na travnike. Ljudje še ne bi poznali avtomobilov in ne slabega zraka. Živelí bi v miru in ne v takem trušču, kot danes. V mojih sanjah sploh ni bilo vojne kot v Vietnamu, kjer jo imajo že toliko let. Vsi ljudje bi živeli v miru in veselju. Čisto lahko sanjam, da bi bil ves svet kot ena sama družina.

Rada bi videla, da bi se moje sanje uresničile in bi živeli po mojem načrtu. Vsi bi govorili isti jezik in tudi mej ne bi bilo.

Iz vsakih sanj se človek zbudi in jaz moram sedaj brž v šolo.

Maja Zagorc, 4.b razred

Laž ima kratke noge

Zelo rad imam sladkarije. Posebno sem jih imel rad, ko sem bil majhen.

Bilo je, ko še nisem hodil v šolo. Hranil sem denar. Nekega dne sem ga začel šteti. Dolgo časa nisem vedel, ali bi ga vzel ali ne. Naenkrat sem se odločil. Pograbil sem ves drobiž in ga stlačil v žep. Ves zasopel sem pritekel v trgovino. Stresel sem drobiž na mizo in zahteval smetano. Vest me je pekla. Smetana ni bila tako sladka kot ponavadi. Na poti domov me je srečal tovariš.

Naslednji dan me je mama presenetila. Vprašala me je, kje sem dobil denar za smetano. Zlagal sem se ji, da mi ga je dal stric. Mama je v mojih očeh brala laž. Priznal sem ji, da sem se zlagal. Dobil sem jih po zadnji plati. Toda ne zato, ker sem jedel smetano, ampak zato, ker sem se ji zlagal.

Danes vem, da je lagati grdo, če pa se še kdaj zlažem, se vse takoj izve. Tudi pregovor pravi, da ima laž kratke noge.

Primož Legat, 5.b razred

Predstavljamo se nam

Stara sem devet let. Imam kostanjeve lase, spete v dva repa, sive oči in okrogle obraz. Sem vesele narave, zato se le redko jočem. Tudi jezim se ne preveč. Rada se lepo oblečem, posebno v novo obleko ali v nov plašč.

Včasih sem pridna, včasih poredna. Tako pravi mama. A, ker se rada učim, mi odpusti, če je kdaj na ubogam.

Zelo rada imam očka in brata, posebno pa mamó in svojih osem punčk.

Maja Kolar, 3.a razred

Ko sem se rodila, so vsi rekli, da bom pridna. Mamica mi je najprej hotela dati ime Romana, potem pa se je premislila in me imenovala Anki. Sem edinka, zato mi je večkrat dolgčas.

V otroških letih sva s prijateljico marsikatero "ušpičili". Pretaknili sva vsa grmovja in v vsak kotiček sva pokukali. Neke zime sva se sankali po najbolj strmem bregu. Nisva hoteli poslušati staršev, ki so govorili, da se bova zaleteli in se bodo sanke razletele na drobne kose. Naredili sva celo vlak in se spustili po bregu. Ob vznožju pa sva izgubili oblast nad sanmi in se zaleteli v drevo. Sani so se raztreščile, medve pa sva odnesli nekaj bušk. Starši so se jezili, a kmalu sva dobili nove, lepše sani. Na te sva bolj pazili. Potem so se pričela šolska leta in najine brezskrbnosti je bilo konec. Kadar se spomniva na dogodke iz otroških let, se od srca nasmejeva.

Kmalu bodo tudi šolska leta le še spomini. Skupaj bova stopili v življenje in se radi spominjali lepe preteklosti.

Anki Šober, 6.b razred

Ne vem, kako naj se predstavim. Rada bi vam o sebi povedala vse, a kaj, ko bi bilo za to potrebno napisati cel roman. Zato naj se predstavim na kratko prav po drobtinicah. Moje ime je Darja. Stanujem v prijaznem mestecu sredi gora. To je Tržič. Tukaj poznam vsak kamen na cesti, vsako drevo mi je poznano. Tu so vsi moji spomini in moje želje. Da, to pa je vse in vse to je del mene same. Imam skrbne starše in sestrico, ki jo imam zelo rada. Med tednom, ko je ona v Ljubljani v šoli, tudi jaz hodim v šolo, se učim in seveda najdem čas za zabavo. Imam prijateljico Ankico, s katero se dobro razumeva. Skupaj deliva prijetne in žalostne urice najine mladosti.

Še mnogo bi lahko napisala o sebi. Toda, mar nismo vsi otroci enaki? Imamo tudi svoje skrivnosti, ki jih ne smemo izdati.

Darja Markič, 6.a razred

Napisala bom kratek sestavek, v katerem bom opisala sebe.

Ime mi je Anka. Sem učenka 6.a razreda. Sem majhna za šesti razred, a doma mi vedno pravijo, da sem velika. Nisem najmanjša v našem razredu, zato me ni sram, da sem tako majhna. Imam kratke lase, ker sem se morala ostriči. Mamica mi vedno pravi, da mi lasje visijo na oči. Imam še dosti povedati, a čas je, da končam. Opisala sem najpomembnejše in mislim, da je za enkrat dovolj.

Narava me je ustvarila lepo, zato sem zelo vesela in ponosna nase.

Anka Šarabon, 6.a razred

Mnogokrat opisujemo prijatelje in svoje bližnje. Malokdaj pa govorimo o sebi. Danes bom govorila o sebi, svojih napakah in svojih dobrih lastnostih.

Stara sem bila tri leta, ko sem dobila sestrico. Od takrat nisem več hodila v vrtec.

Varovala me je stara mama. Bila sem nekoliko užaljena, zato sem hotela nekega dne sestrico prodati za veliko čokolado, zraven pa bi dala še pleničke.

Doma me ni nikoli strah, vendar imam v šoli prav poseben strah pred profesorji. Če sem vprašana, govorim čisto po tiho, da me učitelj komaj sliši in me ne razume dobro, zato dobim včasih slabšo oceno. Da pa ne bo kdo mislil, da imam same slabe lastnosti, naj povem, da zelo rada pomagam drugim, kuham in se učim.

Kakor vsi drugi otroci, tudi jaz jem vsak dan sladkarije, zato me zmerom bolijo zobje, zobozdravnik pa je moj najhujši sovražnik.

Tako. Naj bo dovolj! Danes sem povedala zelo malo o sebi, če pa bi hotela približno vse napisati, bi morala pisati ure in ure, pa tudi koga drugega bi morala kaj vprašati.

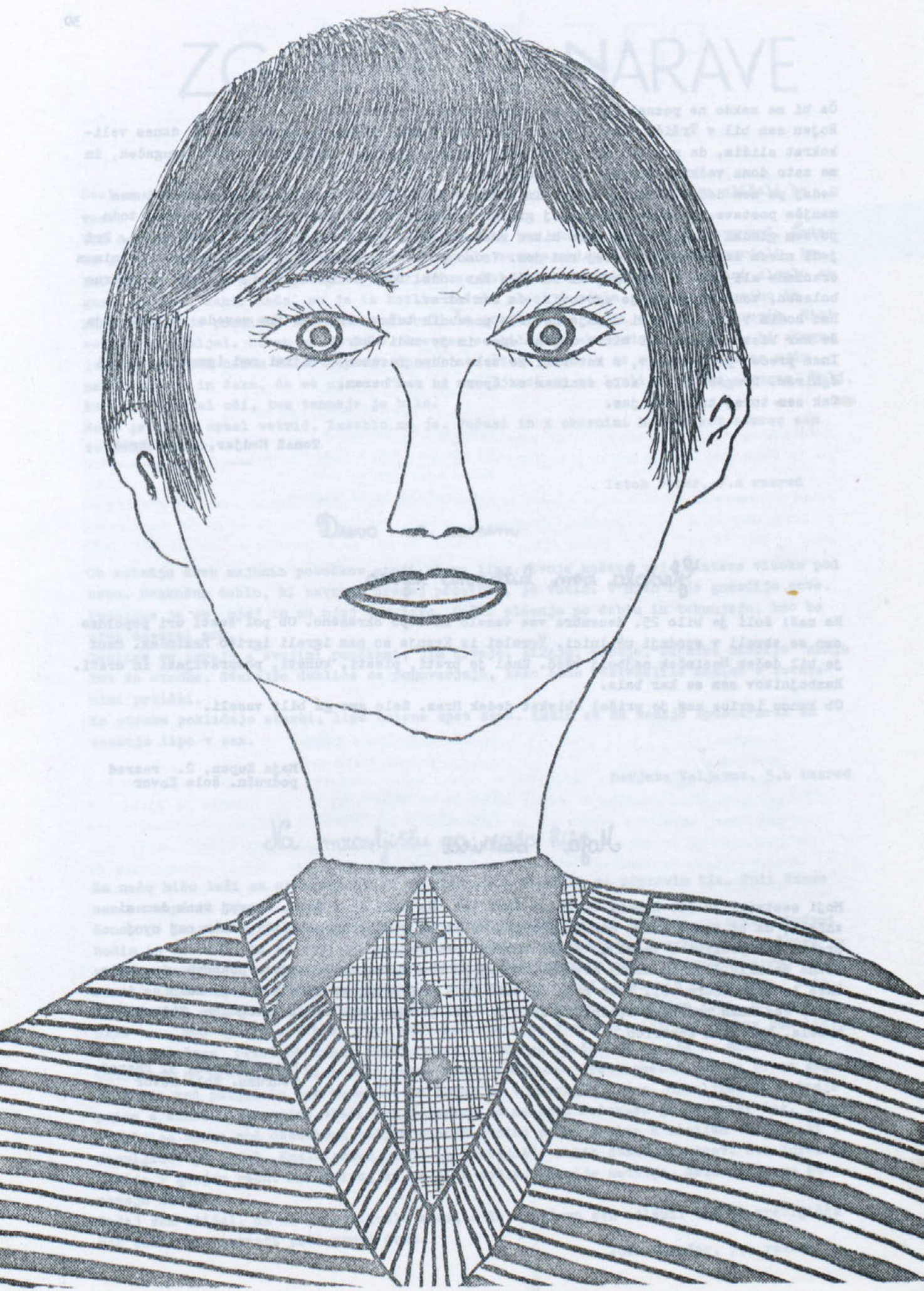
Marta Štalec, 6.c razred

Napisala bom nekaj o sebi.

Ime mi je Irena. Sem učenka 6.a razreda. Sem srednje postave, a doma mi pravijo, da sem velika. Jaz pa mislim, da sem za šesti razred majhna, a zato me ni sram. Pač, taka sem. Imam kostanjevo rjave lase in rjave oči. Zelo rada hodim v šolo. Z vsem srcem rada pomagam kakšni stari ženi, pa tudi mamici. Če pa kdaj ne ubogam, jih dobim. Včasih se zelo rada učim, včasih pa tudi ne. Zelo rada imam telovadbo, pa tudi slovenščina mi ne dela težav.

Upam, da se bom vedno pridno učila in vzljubila še druge predmete.

Irena Zupan, 6.a razred

Če bi me nekdo ne poznal, bi se mu nekako takole predstavil:

Rojen sem bil v Tržiču. Starši so mi dali ime Tomaž, pišem se pa Madjar. Še danes velikokrat slišim, da sem bil kot otrok zelo priden, potem pa sem postal čisto drugačen, in me zato doma večkrat kregajo in kaznujejo.

Sedaj pa sem deček dvanajstih let in hodim v šesti razred osnovne šole. Po rasti sem manjše postave, zato pa sem precej gibčen. Srednje veliko glavo pokrivajo močni, toda povsem gladki lasje, ki mi zelo hitro rastejo. Zato hodim okrog s predolgimi lasmi. Pri jedi nisem izbirčen in precej rad jem. Vedno pa sem žejen in zelo veliko pijem. Če nimam oranžade ali česa podobnega, mi zadošča kar voda. Doma so že mislili, da imam sladkorno bolezen, toda zdravnik je ugotovil, da sem zdrav.

Rad hodim v šolo, saj mi učenje ne dela posebnih težav. Pri tem ima seveda zasluge moja še kar bistra glava, ki hitro dojema snov in jo tudi obdrži.

Imam precej prijateljev, s katerimi se zelo dobro razumem. Z njimi rad igram karte ali šah. Drugače pa se zelo zanimam za šport in rad berem.

Tak sem torej trenutno jaz.

Tomaž Madjar, 6.b razred

Gledala sem luthornio igrico

Na naši šoli je bilo 25. decembra vse veselo in lepo okrašeno. Ob pol šesti uri popoldne smo se zbrali v spodnji učilnici. Igralci iz Kranja so nam igrali igrico Mezinček. Meni je bil deček Mezinček najbolj všeč. Znal je brati, pisati, kuhati, pospravljati in orati. Razbojnikov sem se kar bala.

Ob koncu igrice naš je prišel obiskat dedek Mraz. Zelo smo ga bili veseli.

Maja Zupan, 2. razred
podružn. šole Kovor

Moja sestrice

Moji sestrici je ime Zorka. Stara je šest let. Ne hodi še v šolo. Skoraj vsak dan si zaželi, da bi šla v šolo. Jaz ji pravim, da se bo morala mnogo učiti, zato naj svoj prosti čas preživi v veselju. A ona vztraja pri svojem.

Pozna že male črke in nekaj števil. Sedaj jo bom opisala. Je majhne postave, ima bele lase in lepe modre oči. Zelo rada se tudi igra. Najrajši se igra z menoj. Zelo se imava radi. Jaz imam najrajši sestrico, zato ji rada pomagam pri lažjih nezdodah. Zelo sem vesela, ker imam sestrico.

Metka Petrič, 3. razred
podružn. šole Kovor

ZGODBE IZ NARAVE

Tiho prihaja mrak

Stal sem sredi travnika. Žive duše ni bilo nikjer, le vzkliki ljudi so se slišali iz vasi.

Ves dan je sijalo sonce. Bolj se je bližal večer, tem manjša je bila njegova moč. Padalo je vse nižje in nižje, dokler ga ni prekrila zavesa oblakov. Oblaki so zardeli, kakor železo, ki ga kovač potegne iz žerjavice. Kot da bi se upiralo, je počasi zlezlo za goro. Počasi, kakor kača, se je iz kotlin začela plaziti megla. Vse je bilo tiho in mirno. Mrak je prodiral iz gozdov, globeli in porečij, ne da bi opazil kak premik. Niti vetrič ni pihljaj. Strah me je bilo. Drevesa so bila v mraku podobna orjakom, ki stegujejo svoje roke nekam daleč naprej. Opazil sem štor. Zazdelo se mi je, da se za njim nekdo skriva in čaka, da me ujame. Mraz in mravljinici so mi lezli po hrbtu navzgor. Bolj, ko sem nspenjal oči, tem temneje je bilo.

Nato je zavel mrzel vetrič. Zazablo me je. Počasi in z okornimi koraki kot starec sem se vrnil domov.

Iztok Dacar, 7.a razred

Drevo na samem

Ob sotočju dveh majhnih potočkov stoji stara lipa. Svoje košate veje razteza visoko pod nebo. Razkošno deblo, ki zavzema precej prostora, je votlo. V njem rade gnezdiyo sove. Popoldne je ob njej in na njej vse živo. Dečki plezajo po deblu in tekmujejo, kdo bo prvi dosegel vrh.

Deklice se igrajo s svojimi punčkami, jim šivajo, likajo, perejo, skratka skrbijo zanje kot za otroke. Starejše deklice se pogovarjajo, kako bodo razveselile mamice z izveznimi prtički.

Ko otroke pokličejo starši, lipa ostane spet sama. Kmalu se na zemljo spusti mrak in zasanja lipo v san.

Marjeta Valjavec, 5.b razred

Na mravljišču na našo hišo

Za našo hišo leži na strmem pobočju smrekov gozd. Večkrat se odpravim tja. Tudi danes sem se napotil tja.

Sonce je že visoko na nebu, a ga včasih zakrijejo meglice, ki plavajo po zraku. Počasi hodim po stezici, ki me vodi po pasu bukev. Pred seboj zagledam mravljišče, na štoru pa majhno mravljo. Zraven nje leži majhen metulj. Mravljica je oprta z nogami naprej in si na moč prizadeva, da bi spravila metulja s štora. Po nekaj poizkusih ji to uspe, toda joji! Metulj se je zvalil s štora prav do poti, ki je posuta z listjem tako, da ga ni bilo moč opaziti. Vitka, suha mravlja spleza po štoru navzdol ter smukne pod listje. Čez nekaj časa privleče izpod listja metulja ter ga vleče čez listje do mravljišča. Čudil sem se mravljici, ki s tako vnemo vleče svoj plen proti gnezdu, ne da bi se kaj odpočila med potjo! Še čez korenino je treba in v mravljišču smo. Mravljica ga trdneje prime s kleščami in začne vleči čez korenino, a ne gre. Poizkuša ga poriniti čez, žilava mravljica omaga pod desetkrat težjim plenom. Tedaj zakrije plen z listjem ter odhiti v mravljišče po pomoč. Kmalu zatem pride iz mravljišča kakih deset delavcev. Čez korenino hodijo v gosjem redu. Mravljica, ki je plen našla, odkrije metulja, delavci pa ga odnesejo domov.

Tedaj sem slišal, da me je poklicala mama, a le s težavo sem odlepil oči od mravljišča ter odšel po listnati poti proti domu.

Jože Pogačar, 7.a razred

ZGODBE IZ NARAVE

Tiho prihaja mrak

Stal sem sredi travnika. Žive duše ni bilo nikjer, le vzkliki ljudi so se slišali iz vasi.

Ves dan je sijalo sonce. Bolj se je bližal večer, tem manjša je bila njegova moč. Padalo je vse nižje in nižje, dokler ga ni prekrila zavesa oblakov. Oblaki so zardeli, kakor železo, ki ga kovač potegne iz žerjavice. Kot da bi se upiralo, je počasi zlezlo za goro. Počasi, kakor kača, se je iz kotlin začela plaziti megla. Vse je bilo tiho in mirno. Mrak je prodiral iz gozdov, globeli in porečij, ne da bi opazil kak premik. Niti vetrič ni pihljajal. Strah me je bilo. Drevesa so bila v mraku podobna orjakom, ki stegujejo svoje roke nekam daleč naprej. Opazil sem štor. Zazdelo se mi je, da se za njim nekdo skriva in čaka, da me ujame. Mraz in mravljinici so mi lezli po hrbtu navzgor. Bolj, ko sem nopenjal oči, tem temneje je bilo.

Nato je zavel mrzel vetrič. Zazabla me je. Počasi in z okornimi koraki kot starec sem se vrnil domov.

Iztok Dacar, 7.a razred

Drevo na kamenu

Ob sotočju dveh majhnih potočkov stoji stara lipa. Svoje košate veje razteza visoko pod nebo. Razkošno deblo, ki zavzema precej prostora, je votlo. V njem rade gnezdiijo sove. Popoldne je ob njej in na njej vse živo. Dečki plezajo po deblu in tekmujejo, kdo bo prvi dosegel vrh.

Deklice se igrajo s svojimi punčkami, jim šivajo, likajo, perejo, skratka skrbijo zanje kot za otroke. Starejše deklice se pogovarjajo, kako bodo razveselile mamice z izveznimi prtički.

Ko otroke pokličejo starši, lipa ostane spet sama. Kmalu se na zemljo spusti mrak in zasanja lipo v san.

Marjeta Valjavec, 5.b razred

Na mravljišču na našo hišo

Za našo hišo leži na strmem pobočju smrekov gozd. Večkrat se odpravim tja. Tudi danes sem se napotil tja.

Sonce je že visoko na nebu, a ga včasih zakrijejo meglice, ki plavajo po zraku. Počasi hodim po stezici, ki me vodi po pasu bukev. Pred sehoj zagledam mravljišče, na štoru pa majhno mravljo. Zraven nje leži majhen metulj. Mravljica je oprta z nogami naprej in si na moč prizadeva, da bi spravila metulja s štora. Po nekaj poizkusih ji to uspe, toda jo! Metulj se je zvalil s štora prav do poti, ki je posuta z listjem. tako, da ga ni bilo moč opaziti. Vitka, suha mravlja spleza po štoru navzdol ter smukne pod listje. Čez nekaj časa privleče izpod listja metulja ter ga vleče čez listje do mravljišča. Čudil sem se mravljici, ki s tako vnemo vleče svoj plen proti gnezdu, ne da bi se kaj odpočila med potjo! Še čez korenino je treba in v mravljišču smo. Mravljica ga trdneje prime s kleščami in začne vleči čez korenino, a ne gre. Poizkuša ga poriniti čez, žilava mravljica omaga pod desetkrat težjim plenom. Tedaj zakrije plen z listjem ter odhiti v mravljišče po pomoč. Kmalu zatem pride iz mravljišča kakih deset delavcev. Čez korenino hodijo v gosjem redu. Mravljica, ki je plen našla, odkrije metulja, delavci pa ga odnesejo domov.

Tedaj sem slišal, da me je poklicala mama, a le s težavo sem odlepil oči od mravljišča ter odšel po listnati poti proti domu.

Jože Pogačar, 7.a razred

PRVE PESMI

Moja soba
je grdoba.
V njej omara,
ki ji na svetu ni para.
V sobo spada miza,
kakor k motorju diza.
Pa še postelje naj ne pozabim,
ki jo pri spanju vedno rabim.
V njej je tudi pež,
ki skoraj ne greje več.

MOJA SOBA

Tale soba ni sobana,
oh, kako je razmetana.
Na tleh pa je parket,
ki komaj nosi otroški naš balet.
Sobe rad ne zapustim
in dan za dnem v njej čepim.
Več o sobi jaz ne vem,
ker predolg je ta sistem.

Maks Romih, 5.a razred

VEVERICA

Veverica,
veverica,
hop, hop, hop!
Po drevesu se poganja,
hop, hop, hop!
Lešnikov si je nabrala,
ubogo lesko je obrala,
da zdaj žalostna čepi,
prazne veje vztran moli.
Veverica,
vererica,
hop, hop, hop!
Po drevesu vedno skače,
in norčije tam uganja,
hop, hop, hop!

Marjana Ribič, 7.a razred

POZDRAV SONCA

Sonce pokuka izza neba,
zemlji zeleni žarke poda.
Posije na majhen mlin,
kjer odseva od njegovih lin.
Mirno, mirno beli mlin stoji,
kolo mu poteček vrti.

Marjeta Pogačnik, 7.a razred

PRVE PESMI

Moja soba
je grdoba.
V njej omara,
ki ji na svetu ni para.
V sobo spada miza,
kakor k motorju diza.
Pa še postelje naj ne pozabim,
ki jo pri spanju vedno rabim.
V njej je tudi peč,
ki skoraj ne greje več.

MOJA SOBA

Tale soba ni sobana,
oh, kako je razmetana.
Na tleh pa je parket,
ki komaj nosi otroški naš balet.
Sobe rad ne zapustim
in dan za dnem v njej čepim.
Več o sobi jaz ne vem,
ker predolg je ta sistem.

Maks Romih, 5.a razred

VEVERICA

Veverica,
veverica,
hop, hop, hop!
Po drevesu se poganja,
hop, hop, hop!
Lešnikov si je nabrala,
ubogo lesko je obrala,
da zdaj žalostna čepi,
prazne veje vztran moli.
Veverica,
veverica,
hop, hop, hop!
Po drevesu vedno skače,
in norčije tam uganja,
hop, hop, hop!

Marjana Ribič, 7.a razred

POZDRAV SONCA

Sonce pokuka izza neba,
zemlji zeleni žarke poda.
Posije na majhen mlin,
kjer odseva od njegovih lin.
Mirno, mirno beli mlin stoji,
kolo mu poteček vrti.

Marjeta Pogačnik, 7.a razred

Deževen dan

33

Dežuje... Vse mesto je zavito v sive megle, ki se kot sence vlečejo sem in tja. Po nebu jadrajo temni črni oblaki. Vse je sivo, le tu in tam je videti živobarven dežnik. Ulice so puste in prazne. Sive hiše samujejo ob umazani reki, ki je z gora prinesla veliko zemlje in prsti. Tu in tam pogleda iz vode šop trave. Ljudje hodijo z mračnimi obrazi po mestu. Vsem se mudi. Klopce nad postajo samujejo. Dež jim spira zeleno barvo. Nihče nikjer ne postoji, ne pogleda nove izložbe...

Vsi hite, hite domov na toplo. Tu in tam se kdo ozre proti nebu in vzklikne: "Oh, kakšno vreme!" Le v neki ozki ulici je bilo na nekem dvorišču vse veselo. Otroci so brez dežnikov skakali po lužah. Enemu od njih je spodrsnilo in je padel vanjo. Ko se je pobral, je vse teklo od njega. Začel se je smejati in tudi jaz sem se nasmehnila. Tako sem vsaj za trenutek pregnala z obraza tisti mračni pogled, ki ga je povzročalo slabo vreme.

Majda Radon, 6.b razred

Potep

Bil je sončen jesenski dan. V sobi sem pisala nalogo. Tedaj pozvoni. Prišla je prijateljica in me povabila na potep. Sprva sem se obotavljala, potem pa sem se odločila, da grem.

Hodili sva po ozki gozdni poti. Pod nogami nama je šumelo suho listje. Drevesa so že spremenila barvo in si nadela obleko jeseni. Z mogočnih kostanjev je tu pa tam padel plod. Začeli sva ga nabirati. Ko sva se naveličali, sva odšli dalje. Frišli sva na jaso in sedli v mehko travo. Opazovali sva okolico, ki se je spreminjala. Gozdne živali so skakljale naokrog in si iskale hrano. Dolgo sva jih gledali, potem pa sva se povzpeli še više. Sedli sva na skalo, od koder sva občudovali pokrajino. Nabrali sva tudi lep šopek.

Zmračilo se je že, zato sva se vrnili proti domu. Doma so me pošteno ošteli, ker sem brez dovoljenja odšla zdoma.

Anki Šober, 6.b razred

Pastir na paši

Nad vasjo se razprostira travnik. Sočna trava je privabila na pašo dve kravi.

Pastir si je zakuril ogenj. Izza gora je pokukalo sonce. Z nežnimi žarki je pozdravilo dečka in deklico, ki sta hitela v šolo. September je tu. Preko travnika je priletela jata pric. Pastir je pogledal v nebo in jim zaigral v pozdrav. Ptice so se ustavile in prisluhnille zvokom, ki so se razlegali. Nato so odletele proti jugu. Kravi sta zadovoljno mulili sočno travo.

Deček pa je igral pticam, ki so izginjale v blišču sonca proti jugu.

Milena Fornazarič, 5.b

Moj papagaj Koki

Moja najljubša žival je papagaj. Ime mu je Koki. Živi v veliki kletki pri babici.

Ima rumeno glavo, moder rep in majhne krempljčke. Po telesu je zelenkast. Jè proso in konopljo, pije pa vodo. Na dnu kletke ima pesek. Na njem je veliko peres, ki so mu odpadla. Vsak teden mu zamenjam pesek. V kletki ima štiri palice, gugalnico in dvojna vratca. Včasih zelo lepo poje. Če poje, skače s paličice na paličico. Kletka je narejena iz kovine. Spodnji del pa je iz mase.

Papagaj ni velik. Kupili smo ga v Ljubljani. Želim, da bi še dolgo živel in nas zabaval s petjem.

Matjaž Šarabon, 3.a razred

Moj muc

Moja najljubša žival je muc in ga imam zelo rada. Dobila sem ga maja meseca. Je črne barve. Oči ima rumene. Kadar ga pobožam po brkih, je zelo hud. Ko ga požgečkam, se raztegne. Kadar imam čas, se z njim igram z žogico. Mečem jo po dnevni sobi, on pa teka za njo. Vsako jutro, ko vstanem, me čaka pred vrati, da mu odprem. Če mu takoj ne odprem, je zelo hud. Nato mu narežem pljučka in nalijem mleka. Zvečer ga spustimo ven. V drvarnici ima ležišče.

Nataša Dornik, 3.a razred

Moj prijatelj Floki

Zjutraj zarana sva se odpravila z mojim zvestim prijateljem na lov. Floki je zelo pameten pes in dober gonjač. Ko sva stopala proti gozdu, sva se odločila, da bodo danes na vrsti zajci, saj je to Flokijev najljubši lov. Nenadoma je izza grma šinila svetlo rjava žival. Floki se je takoj pognal za njo. Mislila sem, da je zajec. Zelo sem se začudila, ko se je ves upehan in jezen vrnil k meni. Kot bi se hotel opravičevati za svoj neuspeh, se je stisnil k mojim nogam in priliznjeno mahal z repkom. Končno je le priznal, da se je zmotil, da to ni bil zajec ampak mlada srnica, ki pa je bila veliko hitrejša od njega. Pogladiła sem ga po gobčku in ušesih ter mu tako oprostila pomoto.

Alenka Kuhar, 5.b razred

Na razstavi ptic

V nedeljo, zadnji dan razstave ptic, sem se peljal z atkom v Kranj. V delavskem domu je bila razstava ptic pevk, okrasnih ptic in golobov pismoňoš. Tudi moj oče je razstavljal golobe. Eden od naših golobov je bil najlepši. Predsednik društva je fotografiral vse najlepše živali in njihove lastnike. Med njimi sva bila tudi midva z atkom. Zelo sem bil vesel, da ati ni prodal tega goloba. Ko je bilo konec razstave, sva z atkom odnesla kletke z golobi v avto. Veselo sem gledal našega najlepšega golobčka in ga božal po mehki glavi.

Tomo Smolej, 2. razred
podružn. šola Kovor

Moj prijatelj

Moj najboljši prijatelj je mlad teliček. Veliko prostega časa prebijem pri njem. Ima velike črne oči, obkrožene z velikimi dolgimi trepalnicami. Ima visoke mišičaste noge. Ko se bliža večer, se odpraviva z mamico v hlev. Star je komaj teden dni in se hrani pri kravi. Večkrat skoči po hlevu za menojo, ko grem po metlo. Primem ga za verigo in odpeljem nazaj pod kravo. Potem pa se tiho izmaknem iz hleva. Ko se vrnem, začne migati z ušesi, kot bi me navihano opominjal, da mu nagajam. Ko se naje, skače po hlevu. Enkrat je ušel h konju in se mu zaganjal v zadnjico in se igral z njegovim repom. Konj je ravno jedel in se ni zmenil zanj. V smeđu sem ga prignala k njegovim jaslom in ga privežala. Za lahko noč mi ji pomahal z repom. Zjutraj, ko grem v šolo, ga nikoli ne pozabim pozdraviti.

Irena Aljančič, 4. razred
podružn. šola Kovor

Z dedom sva šla po kostanj

V nedeljo zjutraj sva se z dedom odpravila po kostanj. Bilo je lepo jutro in sonce je že pokukalo izza Kukovnice.

Hodila sva po gozdni poti, ki naju je vodila v Vadeški graben. Ustavila sva se pod velikim kostanjem ter začela nabirati. Zazdalo se mi je, da je nekaj zašumelo na kostanju. Hipoma se ozrem ter zagledam veverico. Urno je splezala po vejah do vrha, se odrinila, skočila na bližnjo smreko, kakor blisk švignila po deblu navzdol in ni je bilo več na spregled. Odpravila sva se dalje. Že od daleč sem zaslišal vrišč šoj. Vedel sem, da šoje rade jedo kostanj, zato sva se z dedom odpravila tja. Prišla sva do jase in na drugi strani sva zagledala šoje, ki so na drevesih jedle kostanje. Ko so naju zagledale, so zletele v gozd. Nabrala sva vsak svojo vrečo kostanja ter se odpravila proti domu. Tik preden sva zavila na cesto, naju je pozdravila sinička s svojim cici fuj - cici fuj - cici fuj. Bila je skrita pri deblu, s perutnicami si je grela trebušček ter z dvignjeno glavico pela. Gledal sem jo, a ded je odšel, zato sem moral pustiti sinico in oditi za dedom. Ni mi bilo žal tega dopoldneva, saj je bil lep ter koristen izlet.

Jože Pogačar, 7.a razred

Postal sem gobar

Vsak od nas ima mnogo spominov, veselih in žalostnih. Opisal bom vesel dogodek, ki mi je ostal v spominu.

Bilo mi je kakih tri do štiri leta, ko sem šel prvič s starši k Tiču po gobe. Bil je lep dan. Prišli smo na cilj. Hotel sem z mamico v gozd, a me ni hotela vzeti s seboj. No, oplašila me je z volkom, da sem miroval. Po približno dveh urah se je mamica vrnila. Prinesla je polno košaro lisic in jurčkov. Opazoval sem jih in jih prijemal. Ko sem enega potlačil, mi je bilo tako prijetanje prepovedano. Čez nekaj časa smo šli vsi trije po borove veje na rob gozda. Tam sem se valjal in se smejal. Potem sem raziskal tisti del gozda. In glejte! Našel sem jurčka, čisto majhnega jurčka! Bil sem tako vesel, da nisem vedel, kaj bi delal. Vrnili smo se in ko so vsi zvedeli, da sem našel jurčka, sem postal gobar. Gobar sem postal s tem, da sem dobil eno "po zadnji plati". Tako je bil že moj prvi gobarski pohod uspešen.

Boštja Kuljič, 5.a razred

Na lovu

Moj stric je zobozdravnik. Ker službo opravlja v sobah, si je za hobby izbral lov. Kupil si je puško, naredil lovski izpit in postal lovec.

Nekega dne je povabil mene in brata na lov na divjega petelina. Ko je bila še noč, smo se z avtom odpeljali na Jelovico. Na planoti smo izstopili. Čeprav je bila v dolini že pomlad, je v gozdu še ležal sneg. Sneg nas ni motil, ker smo bili v škornjih. Stric naju je ves čas opozarjal, naj hodiva previdno, da se ne bi zlomila kakšna vejica. Če sva hotela videti divjega petelina, sva se s tem morala sprijazniti. Naenkrat smo zaslišali: klok, klok, klok in klok. Vsi smo obstali. Stric nama je povedal, da je to petje divjega petelina. Ker je bila še noč, ga nismo videli. Ko se je zdanilo, je na veji pel lep črn petelin. Okrog oči je imel rdečo obrobo. Ker je bil tako lep, stric ni ustrelil. Čeprav je to velika lovska tréfeja, se nam je vsem trem smilil. Naenkrat se je splašil in odjadral nekam drugam. Nismo ga več videli. Presrečni smo se vrnili domov. Teta Slavi in moja mamica sta nam pripravili obilen zajtrk.

Primož Legat, 5.b razred

Zdaj se me bojim več

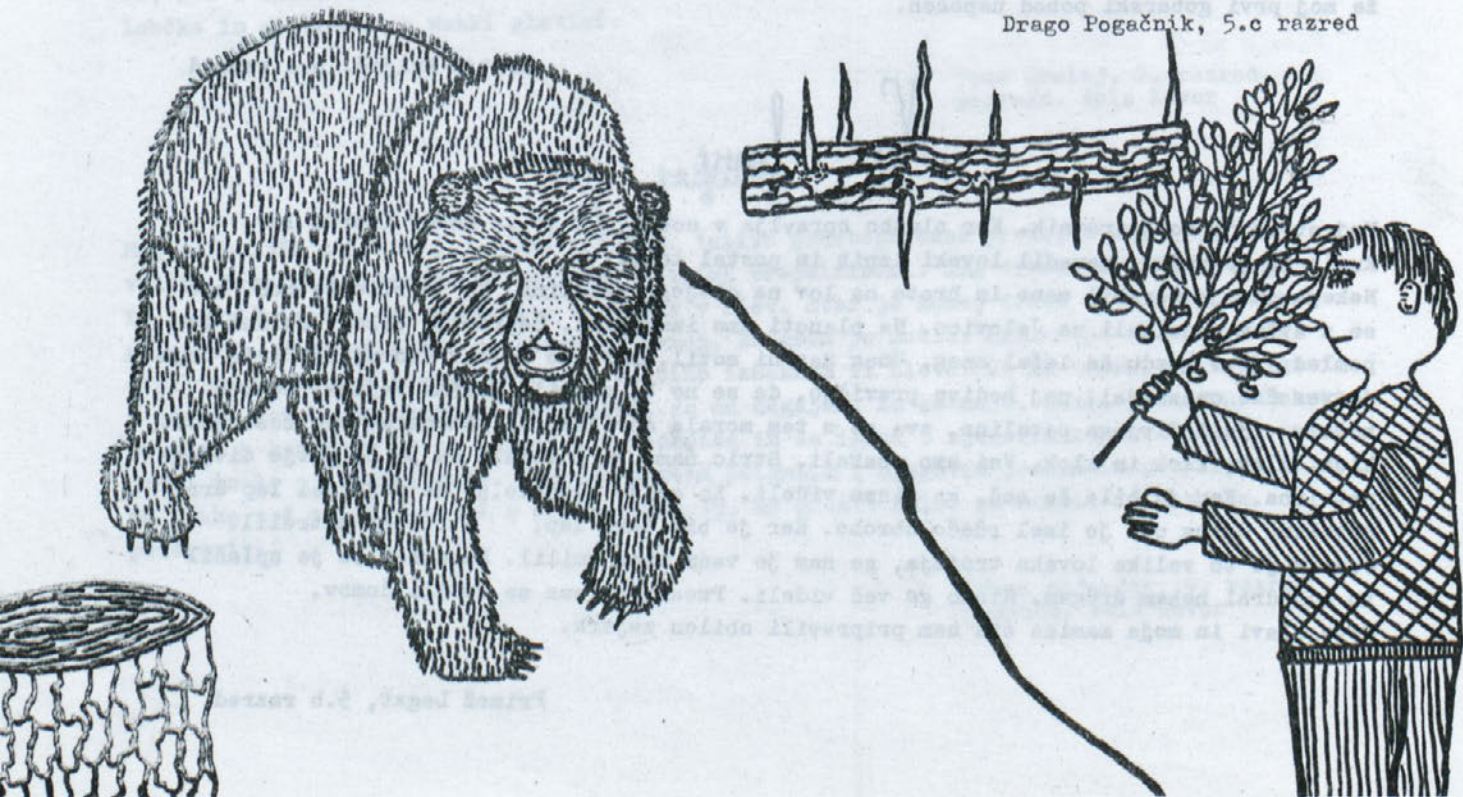
Ko sem bila majhna, sem verovala v strahove. Bala sem se mraka, noči. Bilo je pred nekaj leti. S prijateljico Jožico sva zamudili avtobus, ki nas je vsak dan po šoli odpeljal domov. Bilo naju je strah, a kljub temu sva morali skozi gozd domov. Držali sva se za roke in s strahom premagovali pot. Utripanje srca sva čutili v prstih, nosu, ušesih, po vsem telesu. In, da bi bil strah še večji, je iz grmovja poskočil majhen zajček in nama oplazil noge. Obe sva skoraj v en glas zakričali. Drevesa so se nama zdela kot gromozanske zveri. Grmovje ob cesti se je od daleč videlo kot medved, ki bi me s svojimi šapami hotel zgrabiti. Smreka je stala pred nama kot ogromen kečkan. Na razkošni bukvi je ukala sova. Druga drugo sva tolažili, češ: "Saj bova kmalu doma." Šele, ko sva ozrli svetlobo neonskih svetilk, sva se oddahnili.

Prečanje iz medvedom

Marjeta Valjavec, 5.b raz.

Bile so šolske počitnice. Kot vsako leto sem šel tudi tokrat na Dolenjsko. Saj sem bil vedno najraje tam. V vasi Podhosta imam svojo babico. Z njo se zelo dobro razumem. Ker pa je poletje čas gob, sva jih šla velikokrat nabirat. Vedno sva jih dovolj nabrala. Nekaj teh sva pojedla, nekaj pa prodala. Nekega dne pa sem se odločil, da v gozd po gobe pojdem sam. Bilo jih je veliko, toda, ko sem jih že dalj časa nabiral, naenkrat zagledam čudne, meni neznane stopinje. Šel sem v smer, kamor so vodile. Hodil sem in hodil, ko zagledam veliko vejo slastnih divjih češenj. Bil sem vesel, toda ne dolgo, kajti takrat se je vrnil velik, rjav medved. Začel je strašno brundati, jaz pa sem se od strahu ves tresel. Na moje veliko presenečenje me je začel lizati. Za hip sem si opomogel od strahu, ko mi je v glavo šinila drzna misel. Odtrgal sem nekaj češenj in jih vrgel, kar sem mogel daleč. Medved se je zapodil za češnjami, jaz pa na pot. Delal sem se, kot da ni nič. V resnici pa so se mi od strahu kar hlače tresle. Ker medved tega ni opazil, sva jo ubrala vsak svojo pot. Babici sem vse povedal, prav tako pa tudi staršem na Gorenjskem.

Drago Pogačnik, 5.c razred

Jež

Nekega dne sem šel z Bibo malo v gozd. Začuden sem pogledal, kako Biba brska pod grmovjem. Še bolj pa sem se začudil, ko mi je prinesla ježa. Hitro sem ga zavil v pulover in ga nesel domov.

Doma sem ježa zaprl v mrežasto kletko. Vsak dan sem ga hodil gledat in mu prinašal hruške, jabolka in druge ježeve poslastice. Čudno se mi je zdelo, da stalno čepi v kotu, stisnjen v klobčič. Tedaj me je poklicala mama, naj grem jest. Ko sem se vrnil, ježa ni bilo več v travi. Iskal sem ga, a ga nisem našel. Ko sem se hotel vrniti domov, sem pokukal še pod grmovje, kjer je Biba našla ježa. In glej, jež je bil tam. Sumil sem, da ima mladičke, zato sem ga pustil pri miru.

Vsak dan sem ga hodil gledat in ker sem ga pustil pri miru, se ni več zvijal v klobčič.

Brane Pogačar, 4.a razred

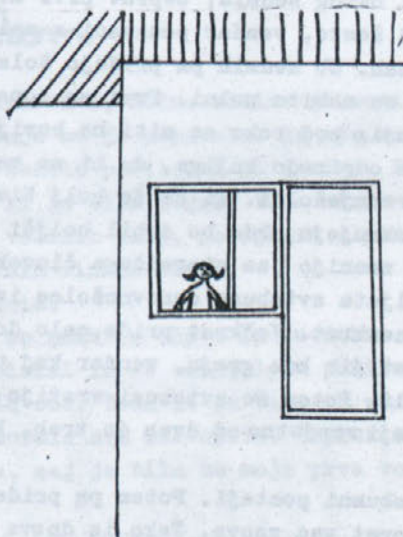
Opazovala sem ptičko

Pri nas veliko skrbimo za ptice. Po drevesih imamo obešene valilnice. V njih gnezdijo samice. Celo leto jih opazujem. Spomladi so najbolj zanimive. Ko začnejo prinašati za gnezdo, jih večkrat pogledamo. Sinica je zelo pridna ptička in si zelo hitro in skrbno zgradi gnezdo. V vsako valilnico samice znesejo od sedem do deset jajčk. Ko se izvalijo mladički, pa se za njihove starše začne še večja borba. Treba je nasititi toliko lačnih kljunčkov. Samička in samec pobirata po drevju razne črvičke in jih nosita lačnim mladičem. Ta skrb traja toliko časa, da zrastejo in zletijo iz gnezda.

Ko pa pride zima, še posebno skrbim, da imajo ptice vedno dovolj hrane. Njihova krmilnica ni nikoli prazna.

Vsa ta naša skrb je poplačana tako, da nam vse leto prepevajo in po drevju pobirajo razne škodljivce.

Beti Smolej, 3. razred
podružn. šola Kovor

KRIŽEM KRAŽEM PO SVETU

Šušal sem muznamba

Z našo "katrc" smo se peljali iz Hrvatske nazaj v Slovenijo. Peljali smo se po bližnjici, ozki makadamski cesti, ki se je vila skozi ozko dolino, kjer je bilo komaj prostora za potok in cesto. Obdajale so nas strme skalnate stene, ki so postopoma prešle v gosto poraščen gozd. Te visoke pečine so v človeku nehote vzbujale neko tesnobo.

Peljali smo se po kačasti, zviti cesti, ki je tekla tik potoka ter se komaj opazno dvigali v breg. Vreme je bilo slabo, tako da je pokrajina postala še dolgočasnejša. Kar naenkrat, hipoma, pa se je soteska razširila v malo obsežnejšo kotlino in tam je stala kopica otrok. Bili so bos, umazani, v rokah pa so imeli šopke lepih cvetic. Bilo jih je veliko. Najstarejši otrok je bil star morda osem let, najmlajši pa se je komaj sam kobacal. Hitro so stekli na cesto ter kozali šopke. Mama se ni mogla odločiti, katerega bi kupila. Petdeset ali še več oči je proseče zrlo vanjo, toda bili so veseli, da bo vsaj eden od njih našel kupca za svoj šopek. Najprej so izgovarjali visoke cene, nato pa so jih nižali. Vpili so drug čez drugega. Zdeli so se mi vsiljivi. Tedaj se je mama odločila, da bo vzela šmarnice od neke majhne deklice, ki je bila verjetno najbolj revna. Bila je bos, imela je vse strgano krilo, pokrpano srajčko ter dolge, zlatorumene lase. Ni se preveč vsiljevala. Ko je videla, da jo je mama pokazala, se je plaho približala avtu in s strahom v črnih očeh in tresočim glasom ponudila šopek: "Za jedan dinar!" Mama se je nasmehnila ter ji ne zaradi lepega šopka ampak zaradi dekletčeve revščine dala dva dinarja. Dekletce se je veselo nasmehnilo, vzelo denar ter hitro steklo domov pokazat zanj tako dragocen dar.

Odpeljali smo se naprej, jaz pa sem še vedno žalosten zaradi dekličine revščine ter vesel, da smo vsaj enega otroka malo osrečili.

Andraž Legat, 7.a razred

Na avtobusni postaji

Tržiška avtobusna postaja je majhna, pa vendar se na njej zgodi mnogo zanimivega. Od jutra do večera se tu vrstijo dogodki, ki so nepozabni. Zdaj je mir, čez čas pa takšen vrvež, da komaj prideš do svojega cilja. Vrvež in mir se menjata iz ure v uro, iz dneva v dan.

Avtobusna postaja oživi okrog sedmih, čeprav prvi avtobus odpelje že pred peto. Ti prvi avtobusi se vrnejo pred šesto, vendar ponavadi z malo potniki, ker jih večina izstopi prej, pri svojih tovarnah. Ob sedmih pa pridejo šolarji. Avtobusi, s katerimi se pripeljejo ali odpeljejo, so nabito polni. Prvi se ponavadi odpeljejo višješolci. Vsi zaspali s kupom debelih knjig pod roko se niti ne borijo za svoj sedež. Mirno vstopajo v avtobus in ob vstopu že odpirajo knjige, da bi se med vožnjo še čimveč naučili. Nekoliko kasneje se odpeljejo srednješolci. Ti so že bolj živi. Ob njihovem prihodu postaja že popolnoma oživi. Kar tekmujejo, kdo bo dobil boljši sedež. Seveda tudi v avtobusu ne dajo miru in se le malokdaj zmenijo za starejšega človeka, ki težko stoji ob njihovem sedežu. Po odhodu le teh pripeljeta avtobusa osnovnošolce iz Leš in Kovorja. Ti so šele razgrajali! Vsi hočejo izstopiti naenkrat. Večkrat pride celo do pretepa, pa tudi nesreče niso popolnoma izključene. Večkrat jih kdo graja, vendar kaj pomaga, če je pa tako lepo biti prvi na cesti in potem v šoli. Potem se avtobusi vrstijo z odhodi in prihodi tja do polnoči. Najhrupneje je na postaji verjetno od dveh do treh, ko so tu delavci, pa zakasneli šolarji in še mnogi drugi.

Tako poteka dan na avtobusni postaji. Potem pa pride nekaj ur popolnega nočnega miru, naslednji dan pa gre zopet vse znova. Tako iz dneva v dan, iz meseca v mesec.....

Vlasta Cizel, 8.a razred

Počitnice

Misli mi še vedno uhajajo na počitnice.

Večino prostih dni sem preživel na morju. Kopal sem se in plaval v topli vodi ter se z masko na obrazu potapljal in opazoval morskno dno. Ure in ure sem bil v vodi, toda nisem se naveličal. Velikokrat sem ležal tudi na blazini in na njej odplaval daleč od obale. Hotel sem dobro izkoristiti vsak sončen dan, kajti vreme nam je letos večkrat nagajalo. Ob slabem vremenu pa mi tudi ni bilo dolgčas. Veliko sem bral. Večkrat sem tudi igral na karte in šahiral. Z znanci sem se odpeljal tudi v Trst. Videl sem пристanišče z velikimi ladjami, prav posebno pa mi bo ostal v spominu grad Miramare s prekrasnim parkom. Bilo je čudovito.

Tudi doma sem se hodil kopat na kopališče. Drugače pa sem se vozil s kolesom. Zvečer pa sem rad gledal televizijo.

Zadnje dni počitnic pa se skoraj nisem premaknil od televizijskega sprejemnika, ki je prenašal olimpiado.

Kot vsaka stvar mine, so se končale tudi počitnice in začelo se je zopet delo in učenje. Lahko pa rečem: "Lepo je bilo!"

Tomaz Madjar, 6.b razred

U pristanišču

Ladja je zasedrana v pristanišču. Okrog pristanišča in v neskončne daljave se širi morje. V jasnem jutru se lepo svetlika. Po mostičku, ki je pritrjen k ladji, stopa velik zamorec in se vedno bolj približuje malemu dečku, ki mu je ime Mario. Z ramen mu visita dve veliki rešči ananasov. Zazdi se mu zelo reverentno. V njihovi glavi se porodi misel, naj bi mu podaril velik ananas. Z močno črnopolto desnico, ki se je oprijela največjega ananasa in ga tudi odtrgala, podari Mariu.

Mariu se je zastrmel v velik otok in si mislil, da so na svetu še dobri ljudje, ki se usmilijo ubogih siromašnih dečkov.

Primož Grum, 5.a razred

Z vlakom

Peljala sem se z vlakom. Bila je mirna noč, nočno tišino je motilo le enakomerno udarjanje koles ob tračnice. Rahlo guganje me je uspavalo. Ko sem se zdramila, se je že svitalo. Sonce je svoje prve žarke začelo pošiljati na zemljo. Pred menoj je odsevala komaj prebujena pokrajina. Narava, ki je bila poprej tako mirna in pusta, se je začela prebujati. Vlak je drsel zdaj mimo velikih polj, posejanih s pšenico, ki je lahno valovila v vetru, zdaj mimo gričev, polnih vinske trte.

Pokrajina se je neprestano spreminjala.

Bližala sem se cilju. Spomnila sem se mame in očeta in še dobro sem ju videla, ko sta mi pomahala v slovo, ko je vlak zapiskal in se začel leno pomikati po tračnicah. V duši me je stiskalo in solze so mi zalile oči. Toda že je bila tu postaja in obenem tudi konec vožnje. Vlak se je ustavil in morala sem izstopiti. Čeprav mi je bilo hudo, ko sem šla od doma, sem bila vseeno srečna, saj je bila ta moja prva vožnja z vlakom zelo prijetna.

Zdenka Zupan, 7.a razred

Na Deteljici

Del Bistrice ob restavraciji imenujemo Deteljica. Restavracija je ob avtocesti in vanjo radi zahajajo tudi turisti. Nekateri imajo lepe avtomobile in jih otroci radi hodimo gledat. Poleg je tudi menjalnica in turistični biro, kamor hodijo turisti menjat devize za naš denar in po informacije naših turističnih in kulturnih znamenitosti. Na obeh straneh avtoceste ob restavraciji stojita Petrolovi bencinski črpalki, ki imata tudi zelo veliko prometa, posebno ob poletnem času, ko prihajajo čez mejo inozemski turisti in napolnijo rezervoarje, da lahko nadaljujejo pot. Vsak to raje naredi pri nas, ker je bencin cenejši.

Na desni strani restavracije stoji Mercatorjeva samopostrežna trgovina z bifejem. V trgovini prodajajo različne stvari. Imajo svojega mesarja, poseben prostor za živila, šolske potrebščine, igrače, nogavice, časopise, perilo itd.

Za samopostrežno trgovino je nekaj blokov. Tudi v spodnjem delu že gradijo nove bloke. Tako je Bistrica dobila mnogo prebivalcev. Ob blokkih so tudi garaže, za osebne avtomobile. Prostor pred blokki je asfaltiran. Poleg blokov je cesta, ki vodi v Kovor, in je že asfaltirana. Na križišču, kjer se odcepi v Kovor in Bistrico, je avtobusna postaja. Na zgornji strani proti Bistrici je velik travnik, na katerem gradijo šolo. Poskrbeli bodo tudi za najmlajše in jim zgradili vrtec.

Tako bo v nekaj letih Bistrica postala predmestje Tržiča.

Sergej Rus, 5.c razred

Obiskala sem Pohorje

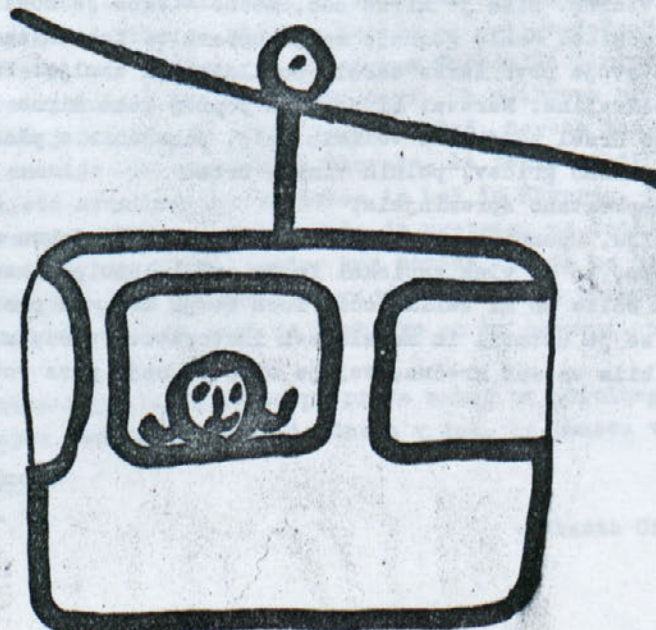
Bilo je poleti, ko smo se odpravili k stricu, ki živi v mestu pod Pohorjem.

Bila sem zelo vesela, saj sem vedela, da bomo šli tudi na Pohorje. Res smo že prvo nedeljo krenili iz mesta med posameznimi kmetijami v ta čudoviti kraj.

Očka nam je pripovedoval o bojih na tem področju.

Na tem Pohorju je junaško padel 1. pohorski bataljon. Med padlimi je bil tudi legendarni borec Alfonz Šarh s tremi sinovi. Najmlajšemu je bilo komaj 11 let.

Alenka Javornik, 2.b razred

Š P O R T

POROČILO O ROKOMETNI TEKMI

V petek, 11. novembra 1972, se je začela rokometna liga med ŠŠD osnovnih šol heroja Grajzerja, Bračiča in osnovne šole kokrškega odreda Križe. V ligi tekmujejo za vsako šolo štiri ekipe: dve ženski (A, B) in dve moški (A, B).

Prva tekma je bila ob 15. uri v telovadnici osnovne šole v Križah med ekipama B ženske Križe : B ženske Bračič. Medtem, ko so igralko nestrpno čakale na začetek tekme, se je na balkonu zbralo veliko ljubiteljev rokometu. Upanja na zmago naša dekleta skoraj niso imela in je bilo za vse veliko presenečenje, ko so kmalu na začetku povedla z nekaj goli. Rezultat se je hitro višal, gledalci pa razživeli. Z vseh strani je bilo slišati vzklike: "Bračič, Bračič! Križe, Križe!" Vmes pa je bilo slišati raznovrstne graje in pohvale. Oba trenerja sta svoje igralko spodbujala in medtem, ko v našem moštvu skoraj ni bilo menjav, so se kriške igralko kar pogosto menjavale.

V drugem polčasu so bili navijači še glasnejši. Vsak je spodbujal svoje igralko. Nekajkrat so Križanke celo izenačile, tako da je bila tekma še bolj razburljiva. Končno pa se je tekma končala v korist naših deklet z rezultatom 15:10. Medtem, ko je bilo na naši strani brezmejno veselje, so kriške igralko sklonjenih glav zapustile igrišče.

Za to tekmo so bile še tri: med A moštvoma deklet in obema moštvoma fantov. Vse tri tekme so naši igralci izgubili, kar je bilo tudi pričakovati, saj nimajo potrebnih pogojev za treninge, kot jih imajo Križani.

Vlasta Cizel, 8.a razred

MOJ USPEH

Nekega dne pozimi smo imeli smučarsko tekmovanje v slalomu. Imel se številko 56. Ko smo stali v vrsti, sem imel veliko tremo. Takrat sem bil drugič na smučeh. Tekmovanje se je kmalu začelo. Že je bila na vrsti številka 50. Imel sem vedno večjo tremo. Najraje bi odstopil. A to ni bilo več mogoče. Bil sem že na vrsti. Pognal sem se in že sem bil sredi brega. Na cilj sem prispel srečno. Le okrog ene palice nisem peljal. Mislil sem, da bom diskvalificiran. Odšel sem domov. Doma sem vse povedal očku in mami. Ko sem drugi dan prišel v šolo, sem šel pogledat na oglasno desko. Moje ime je bilo napisano predzadnje. Bil sem vesel, ker nisem bil diskvalificiran. Ker sem bil drugič na smučeh, je bil to moj velik uspeh.

Jure Mejač, 4.b razred

TEKMOVANJE V BOHINJSKI BISTRICI

Ko smo se smučali v Hrastah, smo zvedeli, da je naslednjo nedeljo smučarsko tekmovanje v Bohinjski Bistrici. Vsi smo se razveselili tekme.

V nedeljo sem pripravila vso smučarsko opremo in potem sem šla na avtobusno postajo na Deteljico. Kmalu je pripeljal poseban avtobus za smučarje. Po krajši vožnji z avtobusom smo prišli v Bohinjsko Bistrico. Tam smo kupili vsak en čaj in se odpravili proti smučišču.

Pri startu je bilo že veliko tekmovalcev in tudi jaz sem se jim pridružila. Kmalu sem prišla na vrsto. Tovariš na startu je štel številke in ko je rekel zadnjo, sem odpeljala. Ko smo končali vsi, smo se vrnili k avtobusu. Čez nekaj časa je bila razglasitev. Ko so bile na vrsti cicibanke, smo se vsa dekleta pripravila. Prva je bila

iz Škofje Loke in takoj za njo sem bila jaz. Dobila sem srebrno medaljo. Tega dne ne bom nikoli pozabila.

Darja Meglič, 4.a razred

MOJE VESELJE DO ŠPORTA

V prostem času se poleg branja raznih knjig rad ukvarjam tudi s športom. Poleg lastnega udeleževanja redno spremljam vsa športna tekmovanja. Ko sem bil še majhen, star komaj štiri leta, sem dobil prve smučke. Od tega časa dalje vsako zimo smučam. V zimskih počitnicah obiskujem smučarske tečaje in razna tekmovanja. Že dve leti sem član SK Tržič, kjer imam redne treninge, tudi kadar ni snega. To so tako imenovani suhi treningi. Trudim se, da bi se čim bolje uvrstil in postal dober smučar. Poleg smučanja imam veliko veselja tudi do šaha. Skoraj vsak dan, kadar ima le očka čas, igrava šah. Moj očka je zelo dober šahist, tako da ga le malokdo premaga. Nekajkrat mi je že uspelo, da sem z njim remiziral. Velikokrat igram šah tudi s sošolci. Tu je moj rezultat pozitiven. Želim si, da bi imeli v šoli šahovski klub. Razveselim se tudi, kadar me kdo pokliče za nogomet. Poleti, v počitnicah, imamo prava tekmovanja. Zberemo se otroci vseh blokov v Bistrici in igramo proti otrokom iz Preske in Tržiča. Uživam pa tudi, kadar na televiziji gledam kakršne koli športne prenose. Tako sem letos gledal olimpijske igre in vse druge košarkarske, hokejske in nogometne prenose. Zdi se mi, da bi vsak mlad človek moral biti športnik, saj to ni le zdravo, temveč si človek pridobi tudi veliko dobrih lastnosti.

Sergej Rus, 5.c razred

URA TELOVADBE

Ko pozvoni zvonec, se postavimo v vrsto in počakamo tovarišico. Potem pa odidemo po stopnicah do telovadnice, ki je v pritličju. Tam reditelj naredi zbor, poravna vrsto in poroča tovarišici: koliko učencev je prisotnih, kdo manjka, kdo je opravičen, in kdo brez opreme. Obrnemo se v levo ali desno in tečemo, hodimo, zamahujemo z rokami in nogami in še mnogo drugih vaj. Potem izberemo vsak svoj prostor in delamo ogrevalne vaje. Ob začetku šolskega leta je tovarišica določila štiri vrste. Po vajah vadimo na orodju: kozi, blazinah, dragu in krogih. Skačemo tudi v daljino in višino. Včasih se igramo igro med dvema ognjema. To igro jaz igram slabo in kar priznati moram, da je ne igram rada. Telovadba je moj najljubši predmet in se je vselej veselim.

Alja Robič, 4.b razred

MOJ USPEH

Lansko leto smo imeli prvenstvo v smučanju v Hrastah. Preden smo začeli tekmovati, je najprej predtekmovalec pokazal progo. Proga ni bila posebno strma, vendar si se moral kar dobro potruditi, da si jo zvozil. Imel sem visoko številko, zato sem nastopil bolj pri zadnjih. Pred nastopom sem se malo bal, vendar pa sem se kmalu ojunačil. Bil je čas, ko sem moral nastopiti. Od začetka sem vozil počasi, nato hitreje in hitreje in nazadnje le srečno prispel skozi cilj. Moj čas je bil zelo dober. Po končani tekmi

sem odšel domov. Naslednji dan sem prišel v šolo. Na oglasni deski so bili rezultati. Videl sem, da sem bil šesti, zato sem bil zelo vesel, saj takega uspeha še nisem doživel. Želim in upam, da bom še velikokrat nastopil na smučarskem tekmovanju in se uvrstil na dobro mesto.

Joško Markič, 4.b razred

R A D B I N A S T O P A L

Moja želja je, da bi nastopil na šahovskem turnirju. Rad bi nastopil s sošolci. Zelo dobra igra bi bila z Juretom Mejačem in Dušanom Bogatajem. Pri igri smo skoraj vsi enako dobri. Škoda, da nimamo že v četrtem razredu šahovskega krožka. Doma zelo rad šahiram z očkom, prijateljem Robijem in s stricem. Stric zelo dobro igra in tudi pove šahovske zanke. Ko bom v petem razredu, se bom vključil v šahovski krožek, kakor moj prijatelj Robi. Do takrat pa bom še dobro treniral, da ne bom v petem razredu med zadnjimi.

Joško Markič, 4.b razred

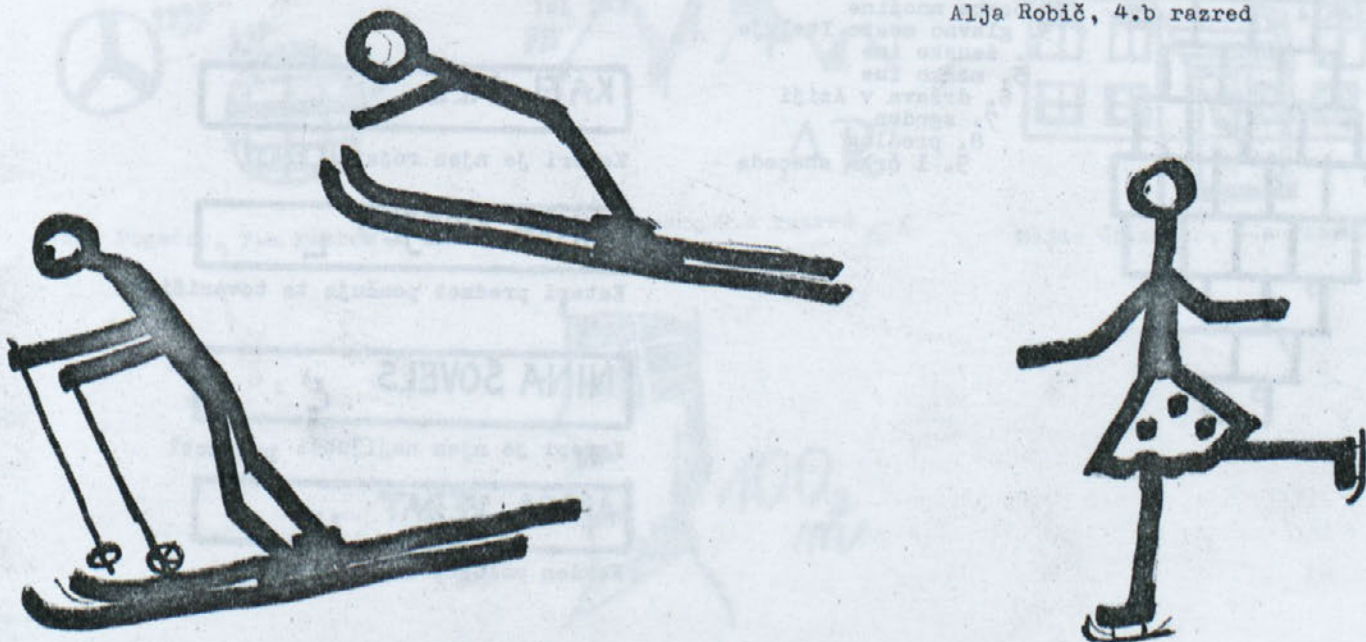
V T O R E K S M O B I L I N A Š P O R T N E M D N E V U

Letos je tudi naš razred sodeloval na jesenskem orientacijskem pohodu naše šole. V torek zjutraj smo se zbrali pred šolo. Ko smo po dolgem čakanju prišli do starta, smo dobili navodilo, kje moramo hoditi. Prišel je čas odhoda. Vsak razred je bil razdeljen na štiri skupine. Vsaka skupina je imela svojega vodjo. Vodja naše skupine je bila sošolka Nevenka. Hodili smo od kontrole do kontrole, izpolnjevali različne naloge in odgovarjali na različna vprašanja.

Sonce je vedno bolj pripekalo. Pot je vodila preko Bistrice, do cerkve sv. Jurija. Od tam smo se spustile do Ročevnice, nato do igrišča TVD Partizan in naprej po Blejski cesti vrnile do naše šole.

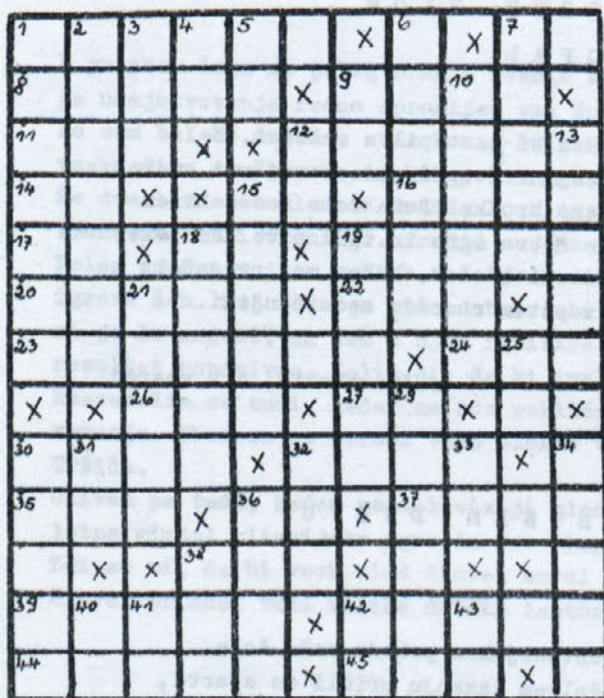
Naša skupina ni bila uspešna. Večkrat smo zašle, pa tudi sprle smo se. Če bi bile bolj složne, bi lahko dosegle boljše uspeh. Upam, da bomo drugo leto uspešnejše.

Alja Robič, 4.b razred

ZA BISTRE GLAVE

KRIŽANKA

Vodoravno:

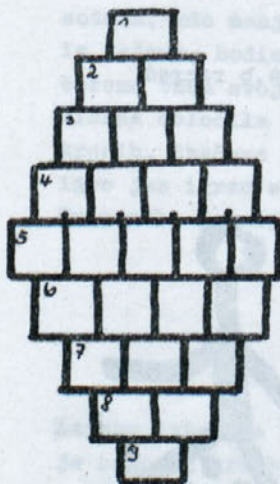
- južni sadež, 6. kalij, 7. avtomobilska oznaka Kranja,
- brazda na njivi, 9. luknjica na koži, 11. strupena kača, 12. um, 14. aluminij, 15. kravji glas, 16. moško ime, 17. osebni zaimek, 18. Matej Oblak, 19. reka v Bosni, 20. srbska solata, 22. zgoten, 23. mlada kokoš, 24. če, 26. neznanka v matematiki, 27. avtomobilska oznaka Valjeva, 30. reka v Srbiji, 32. reka v Črni gori, 35. tibetansko govedo, 36. osebni zaimek, 37. moško ime, 38. tonovski način, 39. učenec, 42. trava druge košnje, 44. dolgorepa papiga, 45. satovje

Navpično:

- priimek slovenskega filmskega igralca, 2. vrsta cvetice, 3. predlog, 4. površinska mera, 5. predlog, 6. huda bolezen, 7. top, 9. veznik, 10. žensko ime, 12. tukaj, 13. klada za sekanje drv, 15. vrsta avtomobila, 18. hišna žival, 19. reka v Pomurju, 21. vriskanje, 25. avtomobilska oznaka Kopa, 29. znamka ure, 36. ime učenke 5.a razreda, 31. oslovski glaa, 32. tračnice, 33. površinska mera, 34. plast v zemljski skorji, 36. reka v Prekmurju, 38. darilo, 40. oranje, 41. solmizacijski zlog, 42. središče vrtenja, 43. arabski žrebec

Smiljana Brkljač, 5.c razred

VRETENO

- 10 črka abecede
- oseba množine
- glavno mesto Italije
- žensko ime
- moško ime
- država v Aziji
- zgoten
- predlog
- 1 črka abecede

POSETNI CE

ANKA ŽRIČ T.

Kaj je?

KATI MEL

Kateri je njen rojstni kraj?

ZINKA KIGEJEŠ L.

Kateri predmet poučuje ta tovarišica?

NINA ŠOVELS Č.

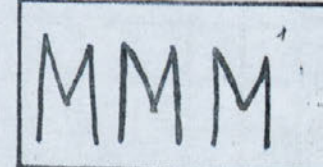
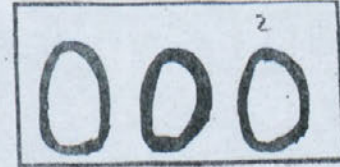
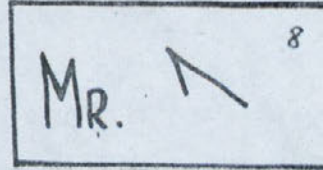
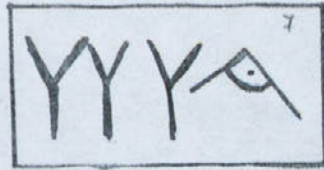
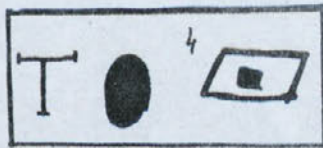
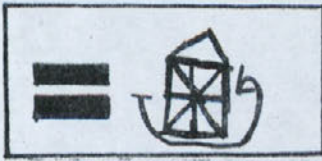
Kateri je njen najljubši predmet?

ANICA VERAT LJ.

Kakšen položaj ima v šoli?

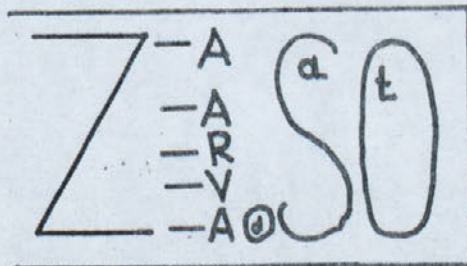
REBUSI

od 1. do 8. Uroš Plantan, 5.c razred

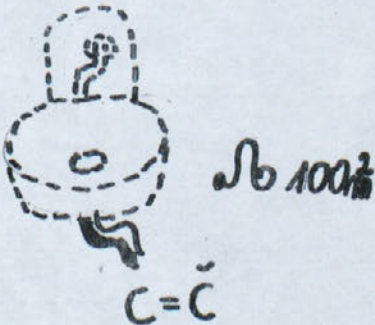
Simona Zupan, 7.a razred

Irena Zupan, 6.a razred

Ladi Erjavšek, 5.a razred

Janka Opalički, 7.a razred

Darja Markič, 6.a razred

R

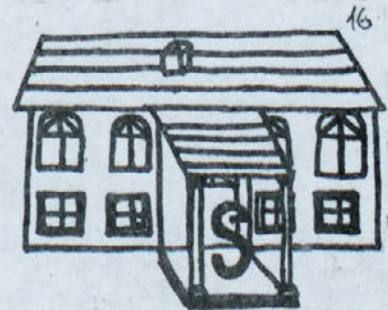
Marijana Ribič, 7.a razred

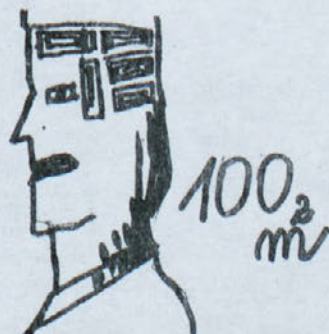
Jože Pogačar, 7.a razred

Simona Zupan, 7.a razred

Majda Golmajer, 6.a razred

Ladi Erjavšek, 5.a razred

